

ข่าวพันธกิจสำหรับผู้ใหญ่

สำนักงานภาคอเมริกาเหนือ

ไตรมาสที่ 2

เมษายน – พฤษภาคม – มิถุนายน 2018

สารบัญ

	หน้า
เกาะมาร์แชลล์	
1 การอธิษฐานเพื่อเด็กที่ชน / 7 เมษายน 2018	3
2 โรงเต็นท์กลายเป็นโรงเรียน / 14 เมษายน 2018	5
3 อำนาจของเด็กชั้นเก้า / 21 เมษายน 2018	7
4 ชาวแม็กซิกันมอบให้ทั้งหมด / 28 เมษายน 2018	10
รัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา	
5 โหม่นหนาวมาสู่พระองค์ / 5 พฤษภาคม 2018	13
6 ทำการเชื่อมต่อ / 12 พฤษภาคม 2018	15
7 การพูดคุยกับคนตาย / 19 พฤษภาคม 2018	18
รัฐเวสต์เวอร์จิเนีย สหรัฐอเมริกา	
8 การแก้ปัญหาในปั๊มน้ำมัน / 26 พฤษภาคม 2018	20
9 หนังสือเล่มเล็กที่คอยคุณหลัง / 2 มิถุนายน 2018	23
10 ฉันเดินออกมาก / 9 มิถุนายน 2018	25
11 จดหมายจากสวรรค์ / 16 มิถุนายน 2018	28
รัฐแอริโซนา สหรัฐอเมริกา	
12 ปีศาจพูดกับผม / 23 มิถุนายน 2018	30
13 รายการโรงเรียนวันสะบาโตที่สิบสาม / 30 มิถุนายน 2018	32

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 7 เมษายน 2018

การอธิษฐานเพื่อเด็กที่ชน

เล่าโดย เอลลิส อัลเบอร์เซ็น... หมู่เกาะมาร์แชลล์

เด็กชายโลโมน ไม่สวมเครื่องแบบนักเรียนเมื่อเขามาเข้าชั้นเรียนในโรงเรียน “อีเบเย” เซเว่นธ์เดย์แอ็ดเวนติส วันแรก โรงเรียนแห่งนี้ตั้งอยู่ที่หมู่เกาะมาร์แชลล์

ในวันที่สองเด็กชายโลโมน อายุ 5 ปีมาโรงเรียนสวมเสื้อผ้าสำหรับชั้นอนุบาล คือกางเกงดำ และเสื้อคอโพลีเทท แต่เขานั่งอยู่ไม่สุข เมื่อครูบอกให้นักเรียนทุกคนนั่งอยู่กับที่ ฟังครูซึ่งชื่อ เอลลิส อัลเบอร์ตัน ซึ่งเป็นมิชชันนารีอาสา จากรัฐอลาสก้า สหรัฐอเมริกา... มีบางครั้งครูเขียนหนังสือที่กระดานดำ โลโมนจะแอบออกจากชั้นไปที่ถนนและเล่นกับเพื่อนๆ ของเขา ที่ไม่ได้เรียนหนังสือ บางคราวโลโมนก็จะหยิก หรือใช้ดินสอแหย่ด้านหลังของเพื่อนในชั้นเรียนที่นั่งอยู่ใกล้กับเขา

ครูเอลลิส จัดให้โลโมนนั่งห่างจากเด็กคนอื่น ๆ แต่โลโมนเป็นเด็กไฮเปอร์ บางที่เขาทำเสียงรบกวนของหมาป่า ทั้งๆที่อยู่ในห้องเรียน

ครูเอลลิสนำโลโมนไปหาครูใหญ่ แต่ความประพฤติของเขายังไม่เปลี่ยนแปลง ดูเหมือนจะเลวร้ายกว่าเดิมด้วยซ้ำ จะว่าไปเด็กอีก 19 คนในชั้นอนุบาลต่างก็ปรับตัวในโรงเรียนได้ง่ายบ้างยากบ้างด้วยกันทุกคน พวกเขา มักจะหยอกล้อซึ่งกันและกันด้วยวิธีการต่างๆ วันหนึ่งเมื่อครูเอลลิสไปเข้าห้องน้ำ โลโมนได้เดินออกจากห้องไป เด็กทั้ง 19 คนก็เดินตามโลโมนออกไป เมื่อครูเอลลิสกลับมา พบห้องเรียนว่างเปล่า ครูเอลลิสต้องไปตามเรียกเด็กทั้ง 20 คนเข้าชั้นเรียน

แม้เด็กทุกคนจะชนบ้าง แต่โลโมนเป็นตัวป่วนมากที่สุด เอลลิสได้ไปเยี่ยมบ้านของโลโมน และได้พบว่าแม่ของโลโมนอายุเพียง 22 ปี และอยู่กับสามีซึ่งเป็นคนติดสุรา โดยเขาไปทำงานก่อสร้างในเกาะอีกแห่งหนึ่งห่างออกไป โลโมนจึงอาศัยอยู่กับลุงและป้าบนเกาะอีเบเย ซึ่งเป็นเกาะขนาดเล็ก เกาะนี้มีประชากรอาศัยอยู่เพียง 12,000 คน พื้นที่ของเกาะมีเพียง 80 เอเคอร์ หรือประมาณ 200 ไร่เท่านั้น

เอลลิสนึกสงสารเด็กชายโลโมนอย่างยิ่ง “เขาไม่ได้อาศัยในบ้านกับพ่อแม่ที่อบอุ่น และนี่เป็นครั้งแรกที่เขาเข้ามาเข้าโรงเรียน” เอลลิสคิดว่า เด็กชายต้องการความรัก ความเอาใจใส่เป็นพิเศษ ซึ่งจะสร้างความอบอุ่นให้แก่ดวงใจของเขา

วันหนึ่งเอลลิสสังเกตเห็นว่าโลโมนมาโรงเรียนด้วยรอยฟกช้ำตามผิวหนังหลายแห่ง เอลลิสทราบว่ามีบางสิ่งผิดปกติเกิดขึ้นที่บ้าน เอลลิสปรึกษาเรื่องนี้กับอาจารย์ใหญ่ อาจารย์ใหญ่บอกว่าในวัฒนธรรมของพื้นที่พวกเขาทำได้เพียงเล็กน้อย ที่จะไปว่ากล่าวผู้ปกครองของเด็กๆ แม่เด็กอาจได้รับการปฏิบัติรุนแรงไปบ้าง ครูใหญ่จึงเพียงแนะนำให้ครูเอลลิสใช้พวกครีมทาแก้ฟกช้ำให้กับโลโมน

นอกจากทำตามคำแนะนำของอาจารย์ใหญ่ ครูเอลลิสหาชุดรายงานความประพฤติดีร้ายของโลโมนให้ทางบ้านทราบ เพื่อเด็กชายจะไม่ถูกลงโทษ และอีกสิ่งหนึ่งที่ครูเอลลิสทำคือ เธอเริ่มทำการอธิษฐานเพื่อโลโมน และคุณลุงคุณป้าของเขา

ครูเอลลิสเล่าว่า วันหนึ่งเมื่อฉันกลับไปห้องพัก ได้อธิษฐานต่อพระเจ้าว่า “ขอพระบิดาทรงแนะนำว่าจะให้ข้าพระองค์ปฏิบัติต่อเด็ก ๆ ในชั้นอย่างไร เพื่อทั้งชั้นจะประสบความสำเร็จในการปีการศึกษา.. ในนามพระเยซู คริสต์เจ้า...อาเมน

ครูเอลลิสตระหนักว่า มีการสงครามกำลังต่อสู้ในด้านจิตวิญญาณในชั้นเรียน แม้ว่าจะเป็นเพียงชั้นอนุบาลก็ตาม

ครูเอลลิสอาธิษฐานอีกว่า “เด็ก ๆ ในวัยอนุบาล พวกเขากำลังเรียนรู้สิ่งที่ดี และไม่ดี...นี่เป็นวัยที่ซาตานกำลังปลุกฝังนิสัยไม่ดีให้พวกเขา เพื่อพวกเขาจะมีความสัมพันธ์แยกห่างจากพระองค์ ขอพระองค์ช่วยข้าพระองค์ในการนำพวกเขามาอยู่ใกล้พระองค์ด้วย...ในนามพระเยซูเจ้า...อาเมน

ครูเอลลิสารู้สึกว่าเธอจะต้องอธิษฐานเป็นประจำวัน ไม่เพียงอธิษฐานเพื่อโลโมนคนเดียว และความยากลำบากในชั้นการสอนของเธอเท่านั้น แต่อธิษฐานเพื่อครอบครัวของเด็กแต่ละคน เพื่อขอพระเจ้าทรงเติมความรักของพระองค์ลงบนบรรยากาศของห้องเรียนด้วย” ครูเอลลิสารวบรวมรายชื่อ และอธิษฐานเพื่อครอบครัวของเด็กนักเรียนโดยออกชื่อเด็กทุกคนในตอนเช้า และตอนเย็นทุกวัน

ในโอกาสต่อมา ครูเอลลิสากล่าวเป็นพยานว่า “ฉันตั้งใจทำงาน และเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงทำให้ชั้นเรียนที่ฉันสอนเกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น”

ที่โรงเรียนครูเอลลิสาร่วมบอกให้โลโมนอยู่ต่อหลังโรงเรียนเล็ก เพื่อเป็นการทำโทษที่เขาไม่เชื่อฟัง แล้วเธอได้อธิษฐานร่วมกับเด็กชายทุกครั้ง ถ้าในวันนั้นเขาทำผิด โลโมนไม่มีความหมายของการอธิษฐาน ดังนั้นเธอจึงสอนเด็กชายจนเขาเข้าใจ

ครูเอลลิสอาธิษฐานว่า “พระบิดาที่รัก” แล้วบอกให้เด็กชายพูดตามที่ละประโยค “ขอบคุณพระองค์สำหรับวันนี้ ข้าพเจ้าเสียใจที่ได้รับกวนเพื่อนในชั้น และได้ทำให้ครูเสียใจด้วย โปรดช่วยข้าพระองค์ให้พยายามมากขึ้นที่จะเป็นคนดี โปรดอภัยความผิดบาปของข้าพระองค์ด้วย และช่วยให้ข้าพระองค์ทำได้ดีขึ้นในวันพรุ่งนี้...ในนามพระคริสตเจ้า...อาเมน”

วันหนึ่งขณะที่ฉันกำลังอธิษฐานกับโลโมน เด็กชายพูดขึ้นมาว่า “ครูครับ.. ครูครับ ให้ผมช่วยจัดโต๊ะหลังเล็กเรียนนะครับ” นี่เป็นการแสดงออกว่าเขาต้องการช่วยครูของเขาเป็นครั้งแรก!

หลังจากการอธิษฐานเมื่อเด็กนักเรียนทุกคนไปได้ประมาณสองสัปดาห์ มีสิ่งแตกต่างเกิดขึ้นในห้องเรียน โลโมนไม่เพียงจัดโต๊ะเรียนได้เรียบร้อย เขายังช่วยกวาดและช่วยถูพื้นห้องเรียนด้วย โลโมนหยุดโต้เถียงกับเพื่อนๆ ถ้ามีเรื่องเกิดขึ้น เขาจะกล่าวขอโทษ และถ้าเพื่อนทำผิดและกล่าวขอโทษเขา เขาจะบอกว่ายินดีให้อภัย และเขาจะขอกอดเพื่อนคนนั้นด้วย ตามที่ครูเอลลิสาสวมกอดเขาทุกวัน

เด็กคนอื่นๆ ในชั้นเริ่มแสดงการมีใจรุ่มนกว่าเดิม พวกเขาเรียนรู้ที่จะพูด “ฉันเสียใจ...โปรดยกโทษให้ฉันด้วย” “เหล่าผู้ได้รับการขอโทษเรียนรู้อะไรจะตอบผู้กล่าวขอโทษว่า “ไม่เป็นไร..ฉันยกโทษให้เธอ” หลังจากนั้นทั้งสองฝ่ายจะสวมกอดกัน ความรักของพระเจ้าเติมเต็มให้กับห้องเรียนอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน” ครูเอลลิสากล่าว

ในหลักปฏิบัติของครู “อย่าให้ครูคิดลำเอียง” แต่สำหรับครูเอลลิสา เด็กชายโลโมนกลายเป็นนักเรียนคนพิเศษสำหรับครู “โลโมนเป็นเด็กที่บาดเจ็บจากการที่ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ เขาต้องการได้รับความรัก และการเอาใจใส่ และเขาต้องการยื่นหยัดเข้มแข็งในช่วงเวลาแห่งความยากลำบาก” ครูเอลลิสา ครูสาวจิตอาสาวัย 21 ปีกล่าว

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะเป็นกองทุนเพื่อช่วยซ่อมแซมห้องเรียนของโรงเรียนอียิปต์แอดเวนตีส เพื่อให้เด็ก ๆ เช่นโลโมนเรียนรู้เกี่ยวกับพระบิดาบนสวรรค์..ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่ให้การสนับสนุนด้วยเงินถวายของท่าน

(หมายเหตุ : ตอนนี้เด็กชายโลโมนได้เปลี่ยนชื่อเป็น “มาร์แชลล์” ซึ่งหมายถึงน้ำที่ไม่สงบนิ่ง..แล้ว)

ที่ตั้งของมิชชั่น

□ เกาะมาร์แชลล์ เป็นประเทศเล็ก ๆ ประเทศหนึ่งซึ่งตั้งอยู่กลางมหาสมุทรแปซิฟิก เกาะนี้ตั้งอยู่ครึ่งทางระหว่างเกาะฮาวาย และประเทศออสเตรเลีย

□ เกาะมาร์แชลล์มีภาษาที่ใช้อย่างเป็นทางการสองภาษา (1) ภาษามาร์แชลล์ และ (2) ภาษาอังกฤษ

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 14 เมษายน 2018

โรงเรียนร้างกลายเป็นโรงเรียน

เล่าโดย โนแจบ เลมารี วัย 66 ปี...หมู่เกาะมาร์แชลล์

(ถ้าเป็นไปได้ขอผู้หญิงเป็นผู้เล่าข่าว ใช้สรรพนาม “ฉัน” แทน มิสซิส โนแจบ)

ก่อนหน้าปี ค.ศ. 1980 ไม่มีชาวเซแวนท์เดย์แอ็ดเวนตีสอาศัยอยู่แม้คนเดียวบนเกาะ “อีเบเย” ในเวลานั้นเกาะแห่งนี้ ซึ่งมีประชากรอาศัยอยู่ 12,000 คน เป็นเกาะหนึ่งในเขตการปกครองของ “ไมโครนีเซีย” ซึ่งเป็นของสหรัฐอเมริกา เกาะแห่งนี้มีโรงพยาบาลขนาดเล็กของรัฐบาลแห่งหนึ่งตั้งอยู่ และข้าพเจ้าผู้เขียนข่าวมิชชั่นวันนี้ชื่อ มิสซิส โนแจบ ทำงานเป็นนางพยาบาลในโรงพยาบาล และสามีของข้าพเจ้าชื่อ “เรลลอง” ทำงานเป็นหัวหน้านายตำรวจประจำสถานีตำรวจของเกาะแห่งนี้

ในปี ค.ศ. 1980 รัฐบาลได้เซ็นชื่อมอบโรงพยาบาลแห่งนี้ให้อยู่ในการดูแลของคริสตจักรเซแวนท์เดย์-แอ็ดเวนตีส ฉันเองได้ทำงานในโรงพยาบาลต่อ ขณะที่บุคลากรด้านการบริหาร ด้านการเงิน นายแพทย์ และพยาบาลมีมาเพิ่มหลายคน หัวหน้าแผนกพยาบาลคนใหม่ซึ่งเป็นเพศชายชื่อ “เจอร์รี วิธแลนด์” เชิญข้าพเจ้า และสามีให้ศึกษาพระคัมภีร์กับเขา เราตอบตกลง และเขาได้เริ่มมาสอนพระคัมภีร์ที่บ้านของเราในตอนเย็นทุกวัน

ในเวลาต่อมาไม่นาน ลูกพี่ลูกน้องฉันชื่อ “ทอมมี คิลมา” ทำงานเป็นศาสตราจารย์ในคริสตจักรแอ็ดเวนตีส และผู้ปกครองโบสถ์อีกสองคนจากเกาะกวมได้เดินมาเยี่ยมเราที่เกาะอีเบเย อาจารย์ทอมมีซึ่งเป็นตัวแทนเดินทางมาในนามของคริสตจักรแอ็ดเวนตีส ได้ขอให้สามีของข้าพเจ้าเป็นผู้ประสานงาน เพื่อขออนุญาตเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นเพื่อก่อตั้งโบสถ์และโรงเรียนแอ็ดเวนตีสขึ้น สามีของข้าพเจ้าพูดคุยกับผู้นำเผ่าหลายคน และพวกเขายินยอมอนุญาตให้อาจารย์ทอมมีตั้งโบสถ์และโรงเรียนได้ สามีของข้าพเจ้าได้เปิดโรงเรียน ซึ่งส่วนหนึ่งแบ่งเป็นห้องเล่นเกม “บิงโก” ด้วย ซึ่งตอนนี้สามีของข้าพเจ้าหลังจากได้เรียนรู้เรื่องของพระเจ้าแล้วรู้สึกไม่สบายใจเพิ่มขึ้นตามลำดับ เขาได้ตัดสินใจมอบโรงเรียน และห้องบิงโกพร้อมที่ดินให้กับคริสตจักร เพื่อทำการปรับเปลี่ยนเป็นโรงเรียนชั้นอนุบาล และชั้นประถม ในฤดูใบไม้ร่วงในปี 1980 และบุตรชายคนโตของข้าพเจ้า คืออาร์. ดี. ได้กลายเป็นคนหนึ่งที่เป็นักเรียนอนุบาล

เราศึกษาพระคัมภีร์ในบ้านของเราเป็นเวลาสามปี บางครั้งหัวหน้าพยาบาลสอนพระคัมภีร์ให้เรา และในเวลาอื่นสอนโดยผู้อำนวยการโรงพยาบาล หรือคนอื่นที่เชื่อมโยงกับโรงพยาบาล

ข้าพเจ้าเผชิญกับการดิ้นรนต่อสู้บางประการ ข้าพเจ้าเติบโตขึ้นมาในครอบครัวที่ถือรักษาวันอาทิตย์เคร่งครัด และคุณพ่อของข้าพเจ้าเป็นผู้ปกครองโบสถ์ท้องถิ่น ดูแลกลุ่มผู้เชื่อเมื่อศิษยาภิบาลไม่อยู่ แต่สามีและดิฉันมองเห็นแล้วว่าเราถูกสอนจากพระคัมภีร์ และเราได้ตัดสินใจรับบัพติศมาในปี 1983 เราสองคนเป็นเซแวนท์เดย์แอ็ดเวนตีสสองคนแรกในเกาะ อีเบเย

พ่อของฉันไม่เห็นด้วยกับความเชื่อใหม่ของฉัน หลังจากรับบัพติศมาได้ประมาณหนึ่งปี ฉันเดินทางไปเยี่ยมบ้านเดิมซึ่งอยู่ที่เกาะอีกแห่งหนึ่ง วันอาทิตย์นั้นขณะอยู่ที่บ้านของบิดา ข้าพเจ้าชักเสื้อผ้าตากบนราวตากผ้า ตอนบ่ายคุณพ่อกลับมาจากโบสถ์ ได้ต่อว่าข้าพเจ้า “นี่มีอะไรเกิดขึ้นกับลูก ทำไมลูกชักผ้าในวันบริสุทธิ์ของพระเจ้า นี่ลูกติดตามคนผิวขาวไปจนละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าโดยทำงานในวันอาทิตย์วันบริสุทธิ์ของพระเจ้าใช่ไหม

ข้าพเจ้าเปิดพระคัมภีร์แสดงให้คุณพ่อดูสองข้อที่สำคัญ ซึ่งเป็นบันทึกเกี่ยวกับวันสะบาโตในสมัยพระเยซูทรงถูกตรึงบนกางเขน

มัทธิว 28:1 ข้าพเจ้าอ่าน “ภายหลังวันสะบาโต เวลาใกล้รุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ มารีย์ชาวมักดาลากับมารีย์อีกคนหนึ่งนั้นมาอยู่ที่อุโมงค์” จากนั้นข้าพเจ้าเปิดไปที่ ลูคา 23:54 และอ่านว่า “วันนั้นเป็นวันจัดเตรียม และวันสะบาโตก็เกือบจะถึงแล้ว”

หลังจากวันนั้นคุณพ่อไม่เคยพูดอีกแม้คำเดียวเกี่ยวกับการถือรักษาวันสะบาโตของข้าพเจ้า เขาคงเข้าใจแล้วว่า ข้าพเจ้าได้พบพระเจ้าเป็นเจ้าแห่งวันสะบาโตแล้ว

หมู่เกาะมาร์แชลล์ ที่เกาะอีเบเย รวมอยู่เป็นส่วนหนึ่งได้รับเอกราชในปี 1986 และในปีต่อมาเราได้ย้ายโรงเรียนไปยังที่ดินแปลงใหม่ที่ใหญ่กว่าเดิม ซึ่งเมื่อก่อนเราใช้เป็นโกดังให้เช่า ซึ่งเป็นธุรกิจของครอบครัว ในที่ตั้งแห่งใหม่เราขยายอาคารเรียน และขยายหลักสูตรจากชั้นเตรียมอนุบาล จนถึงชั้นสิบสอง บุตรชายของข้าพเจ้าคือ อาร์.ดี. เรียนสำเร็จชั้นสิบสอง หรือชั้นมัธยมปลายเป็นรุ่นแรกของโรงเรียน

ผู้คนสังเกตเห็นว่าข้าพเจ้ายิ้มแย้มแจ่มใสอยู่เสมอ แม้บางครั้งข้าพเจ้าจะประสบกับการทดลอง แต่ไม่ว่าที่ใดที่มีสิ่งขวางกั้นเส้นทาง พระเจ้าจะทรงเปิดให้เสมอ

ในปี 1987 สามีมองข้าพเจ้าได้ขึ้นบริการรับคนป่วยทางอากาศไปที่เกาะฮาวาย เพื่อรับการรักษาฉุกเฉิน เราอธิษฐาน และสามีมองข้าพเจ้าเดินออกจากโรงพยาบาลในเพียงห้าวัน! เขาหายเป็นปกติดี ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าที่ทรงต่อชีวิตให้กับเขา สามีมองข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ต่อมาอีกหลายปี และเสียชีวิตในปี ค.ศ. 2017 ตอนที่เขามีอายุ 67 ปี

ไม่กี่ปีต่อมาหลังจากการจากไปของสามีมองข้าพเจ้า เด็กทารกเพศชายชายเกิดจากภรรยาของน้องชายคนเล็กของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นผู้ปกครองโบสถ์แอ๊ดเวนตีสแห่งเกาะอีเบเย ศีรษะของเด็กโตขึ้น และโตขึ้น เรารับนำส่งโรงพยาบาลแอ๊ดเวนตีส นายแพทย์ประกาศว่ามีของเหลวอยู่ในศีรษะของเขา... อีกครั้งหนึ่งที่เราใช้บริการทางอากาศฉุกเฉิน บินนำส่งตัวเขาไปยังเกาะฮาวาย

เมื่อเครื่องบินไปลงที่สนามบินโฮโนลูลูเป็นเวลา 3 นาฬิกาตอนเช้า ข้าพเจ้าบอกว่าก่อนเราจะนำหลานไปที่โรงพยาบาลให้เราอธิษฐานกันก่อน “เราอธิษฐานบนเครื่องบิน เราอธิษฐานอีกครั้งขณะที่รอพบแพทย์ที่โรงพยาบาล เมื่อ นายแพทย์ตรวจดูอาการของเด็กชาย เขาไม่พบของเหลวแต่อย่างใด ศีรษะขนาดใหญ่ของเด็กชายลดลงสู่ขนาดปกติ เขาได้รับการรักษาให้หาย!

ข้าพเจ้าเชื่อในอำนาจของการอธิษฐาน ข้าพเจ้ายิ้มแย้มเสมอเพราะว่าเพราะว่าพระเจ้าทรงรัก และดูแล ข้าพเจ้าข้าพเจ้าจึงอุทิศถวายทุกอย่างเพื่อพระองค์ และข้าพเจ้าเชื่อว่าพระองค์จะทรงจัดหาทุกสิ่งที่เป็นให้แก่ข้าพเจ้า

ตอนนี้ข้าพเจ้า โนแฉบ เลมารี อายุ 66 ปี ได้เกษียณอายุจากงานพยาบาล ซึ่งตำแหน่งสุดท้ายของข้าพเจ้าคือหัวหน้านางพยาบาล และยังคงเป็นผู้ให้การสนับสนุนหลักของคริสตจักรแอ๊ดเวนตีสแห่งเกาะอีเบเย ส่วนหนึ่งของเงินถวายวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปเป็นงบฉุกเฉินซ่อมแซมตอม อาคารเรียนซึ่งแก่ชรา ที่โนแฉบ และสามีมองของเธอได้อุทิศเงินสร้างตั้งแต่ปี 1987 ซึ่งเวลานี้อายุได้ 31 ปีมาแล้ว

ข้อมูลด่วน

- หมู่เกาะมาร์แชลล์รวมไปถึงเกาะ “ราทัก” (ดวงอาทิตย์ขึ้น) และ “ราลิก” (ดวงอาทิตย์ตก) นี้เป็นหมู่เกาะเล็ก เกาะน้อยสองแถวคู่ขนานกัน บางเกาะเป็นเว้าแหว่งน้ำท่วมล้นเข้าไป นับเป็นพื้นที่ที่สูงกว่าน้ำทะเลไม่กี่ฟุต
- จะว่าไประดับความสูงเหนือระดับน้ำทะเลของทั้งประเทศอยู่ที่ 7 ฟุต (2 เมตร 10 ซม.) เท่านั้น
- เพราะหมู่เกาะมาร์แชลล์เป็นพื้นที่ที่สูงกว่าระดับน้ำทะเลไม่มาก หมู่เกาะแห่งนี้จึงถูกคุกคามจากคลื่นทะเลขนาดใหญ่บ่อยครั้ง จะว่าไปประเทศตกอยู่ในเขตอันตรายจากคลื่นทะเลมากที่สุดในโลก และนักวิทยาศาสตร์ทำนายว่า เมื่อทิวบรรยากาของโลกลูกขึ้นทุกขณะ เมื่อน้ำแข็งในขั้วโลกทั้งเหนือและใต้ละลายมากขึ้นทุกปี

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 21 เมษายน 2018

อำนาจของเด็กชั้นเก้า

เล่าโดย แคมลิลิธา บุลเลส วัย 62 และ ฮาโรลด์ บุลเลส วัย 60 ... หมู่เกาะมาร์แชลล์

แคมลิลิธา ได้ยินเกี่ยวกับวันที่เจ็ด เป็นวันสะบาโตจากบุตรชายวัยรุ่นชื่อ “เฟรดริก” ผู้ซึ่งเธอได้ส่งไปเรียนหนังสือในโรงเรียนมิชชันแอ็ดเวนตีสนบนเกาะมาร์แชลล์ ซึ่งตั้งอยู่กลางมหาสมุทรแปซิฟิก

แต่คุณแม่ของลูกแปดคนได้ตั้งใจว่าจะไม่ออกจากโบสถ์วันอาทิตย์ไปนมัสการในโบสถ์อื่น แคมลิลิธาบอกกับเฟรดริก บุตรชายว่า เธอจะไม่เปลี่ยนจิตใจเพียงเพราะว่า ลูกชายรู้สึกตื่นเต้นเกี่ยวกับชั้นเรียนพระคัมภีร์ในชั้นเก้าของเขา และเธอจะมาเปิดใจอำแขนรับโบสถ์ที่นมัสการในวันเสาร์ ซึ่งเป็นวันนมัสการที่ผิดของสัปดาห์

แต่ลูกชายไม่ยอมลดละ เขาบอกกับมารดาว่า “ขอคุณแม่ค้นหาความจริงในพระคัมภีร์ แล้วคุณแม่จะมองเห็นว่า ผมกำลังบอกความจริง”

แคมลิลิธาได้เลือก โรงเรียนเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนตีส์สำหรับเด็กชายคนโตสุด เพราะเธอต้องการให้เขาได้รับการศึกษาตามแบบคริสเตียน อีกอย่างโรงเรียนที่ว่าอยู่ใกล้บ้านของพวกเขาด้วย ทั้งเป็นโรงเรียนที่มีชื่อเสียงโรงเรียนแอ็ดเวนตีส์มีครูมิชชันนารีมาเป็นครูสอน ซึ่งทำให้นักเรียนพูดภาษาอังกฤษสำเนียงดีกว่าที่สอนในโรงเรียนแห่งอื่นๆ

เฟรดริก พยายามแบ่งปันความจริงในพระคัมภีร์กับคุณแม่ของเขา โดยเฉพาะเขาชอบท่องข้อพระคัมภีร์พระธรรม มัทธิว 6:33 ซึ่งมีข้อความว่า “แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้”

เฟรดริกยังกล่าวปกป้องมิสซิส เอลเลน จี. ไวท์ ซึ่งผู้เชื่อในคริสตจักรเซเวนธ์เดย์เชื่อว่าเป็นผู้สื่อข่าวของพระเจ้า เขากล่าวว่า “ผมไม่ทราบว่ามีบางคนกล่าวต่อต้านมิสซิส เอลเลน จี. ไวท์ นับเป็นเรื่องที่แปลกมาก เพราะงานเขียนทั้งหมด ของมิสซิส เอลเลน จี. ไวท์ ล้วนชี้ไปที่พระคัมภีร์”

แคมลิลิธารู้สึกประทับใจกับความมั่นใจ และความรู้ในพระคัมภีร์ของลูกชาย แต่เธอต่อต้านการเชิญชวน และปฏิเสธคำเชิญให้ไปเยี่ยมโบสถ์แอ็ดเวนตีส์ อย่างไรก็ตามเธอไม่ขัดขวางเมื่อเฟรดริกบอกว่า เขาได้ตัดสินใจที่จะรับบัพติศมา

ในห้องนอนแคมลิลิธาได้อธิษฐานเป็นการส่วนตัว เธอทูลถามพระเจ้าว่าเธอกำลังไปนมัสการในคริสตจักรที่ถูกต้องหรือเปล่า ถ้าไม่ ขอทรงเปิดเผยคริสตจักรแท้จริงให้เธอได้ประจักษ์ด้วย

ต่อมาทั่วพื้นที่แถบนั้นเกิดแห่งแล้งขาดน้ำจืด เกาะอีเบเย ซึ่งมีประชากร 12,000 คน และครึ่งหนึ่งของประชากรมีอายุต่ำกว่า 18 ปี พวกเขาอาศัยอยู่บนพื้นที่เป็นทรายซึ่งทำการเพาะปลูกพืชไม่ได้ ส่วนแคมลิลิธาพร้อมกับผู้หญิงอื่นๆ อีกนับร้อยเข็นรถเข็นใส่ถังไปบรรจุน้ำจืดจากฐานทัพอเมริกันใกล้ที่สุดมาใช้ จะว่าไปฐานทัพแห่งนั้นเป็นแหล่งที่จ้างงานหลักของเกาะแห่งนี้

ขณะที่แคมลิลิธาเดินเข้าคิวรอเวลาจะได้เข้าไปรับน้ำ เธอได้พบกับแอนเดรีย ซึ่งเป็นครูมิชชันนารีอาสาจากอังกฤษ ซึ่งสอนอยู่ที่โรงเรียนแอ็ดเวนตีส์ ผู้หญิงทั้งสองพบกันสามครั้งติดกันในเวลาสามวัน และในวันที่สามของการพบกัน แอนเดรียเชิญแคมลิลิธาศึกษาพระคัมภีร์กับเธอ ซึ่งแอนเดรียได้มาที่บ้านของแคมลิลิธาทุกวันเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์

แคมลิลิธากล่าวเป็นพยานในภายหลังว่า “เมื่อแอนเดรียอ่านพระวจนะของพระเจ้าให้ฉันฟัง ฉันได้รับการสัมผัสจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า และฉันต้องการที่จะรับบัพติศมา...ฉันรู้สึกอัศจรรย์ใจ ที่สมาชิกโบสถ์

ต่าง ๆ บนเกาะ อีเบเยได้เชิญฉันไปเยี่ยมโบสถ์ของพวกเขา แต่ฉันไม่รู้สึกรักอยากจะไป แต่ฉันกลับไปเยี่ยมโบสถ์แอ๊ดเวนตีส ซึ่งต่อมาไม่นานแคมลิตาได้ตัดสินใจรับบัพติศมาในโบสถ์แห่งนี้” ซึ่งแน่นอนที่สุดลูกชาย คือเฟรเดริก รู้สึกตื่นเต้นดีใจสุดๆ ที่คุณแม่ของเขาได้เข้ามาเชื่อในคริสตจักรเดียวกันกับเขา

ปัจจุบันแคมลิตามีความยินดีในการตัดสินใจอันถูกต้องของเธอ

หลังจากการรับบัพติศมาแล้ว แคมลิตาได้รับการชวนให้เข้าทำงานเป็นครูผู้ช่วยในโรงเรียนแอ๊ดเวนตีส และไม่นานต่อมาเธอได้รับเลือกให้เป็นหนึ่งในคณะกรรมการโบสถ์แอ๊ดเวนตีสด้วย

แคมลิตาเริ่มอธิษฐานเพื่อ “ฮาโรลด์” สามีมของเธอ เธออธิษฐานอย่างสัตย์ซื่อเป็นเวลาสองปี ฮาโรลด์ซึ่งชอบดื่มสุราทุกเย็นหลังเลิกงานกลับบ้าน ในที่ทำงาน ฮาโรลด์เป็นหัวหน้าดูแลแผนกอาหารในฐานทัพอเมริกา ต่อมาฮาโรลด์ตกลงใจศึกษาพระคัมภีร์กับศาสนาจารย์แอ๊ดเวนตีสคนหนึ่ง และเวลาผ่านไปหกเดือนฮาโรลด์ได้มอบถวายจิตใจให้กับพระเยซู

สรุปแล้ว แคมลิตา และฮาโรลด์ได้ส่งลูกๆ ทั้งแปดคนไปเข้าเรียนในโรงเรียนแอ๊ดเวนตีส ถึงตอนที่เขียนข่าวนี้ (ปี 2017) ลูกจำนวนสี่คนได้รับบัพติศมา และในจำนวนลูกแปดคนมีสองคนได้แต่งงาน และมีหลานชายหญิงให้ตายายได้ชื่นชม และขอบคุณพระเจ้า ที่ตอนนี้หลานสองคน ในจำนวนหลายคนโตพอที่จะไปเข้าโรงเรียนได้ และทั้งสองได้ไปเข้าเรียนแอ๊ดเวนตีส สถาบันแห่งเดียวกันกับที่พ่อแม่ของพวกเขาได้เข้าเรียนมาก่อน

ตอนนี้ ฮาโรลด์ อายุ 60 ปี ยังคงทำงานในแค้มป์ทหารอเมริกันที่เดิม และฮาโรลด์ได้รับใช้เป็นผู้ปกครองในโบสถ์แอ๊ดเวนตีสแห่งอีเบเย ซึ่งโบสถ์แห่งนี้มีสภานักเรียนในห้องประชุมหลักของโรงเรียน และมีผู้มานับสัปดาห์ประมาณ 60 คนทุกวัน สებაโต

ฮาโรลด์กล่าวเป็นพยานว่า “พระเจ้าทรงพระกรุณายิ่งใหญ่ พระองค์ทรงเอาพระทัยใส่ชีวิตของเราทั้งหลาย และพระองค์ทรงช่วยเราไม่ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น พระองค์อยู่ที่นั่นเสมอ เพื่อสนองต่อความต้องการของพวกเรา”

ปัจจุบันแคมลิตาอายุ 62 ปี ได้ทำงานเป็นครูสอนภาษาถิ่น คือภาษา “มาแซลล์” ซึ่งเป็นภาษาของทางการ (อีกภาษาคือ ภาษาอังกฤษ) ที่โรงเรียนแอ๊ดเวนตีส แคมลิตาสอนพระคัมภีร์ให้เพื่อนๆ และเพื่อนบ้านในเกาะอีเบเย ซึ่งเมื่อปีที่แล้ว (2017) มี 5 คนได้รับบัพติศมา

ตอนนี้ แคมลิตา กำลังวางแผนจะกลับไปยังชนเผ่า “มาโลแลพ” ซึ่งเป็นเผ่าพื้นเมืองดั้งเดิมของเธอ เพื่อก่อสร้างโบสถ์แอ๊ดเวนตีสขึ้น เกาะแห่งนี้มีประชากรอาศัยอยู่ 150 คนไม่มีชาวแอ๊ดเวนตีสเลย

ชีวิตของหลายคนเปลี่ยนแปลงไปในเกาะมาร์แซลล์ เพราะว่า “เฟรเดริก” ได้ถูกส่งตัวไปเข้าเรียนหนังสือที่โรงเรียนอีเบเยแอ๊ดเวนตีส (ซึ่งอยู่ในหมู่เกาะมาร์แซลล์) ในปี ค.ศ. 2003 แคมลิตา ผู้เป็นมารดา กล่าว

แคมลิตากล่าวเป็นพยานเสมอเมื่อมีโอกาสว่า “ข้าพเจ้าขอบคุณพระเจ้า ที่พระองค์ทรงเลือกพวกเรา และทำงานในชีวิตของพวกเราอย่างน่าอัศจรรย์ใจ”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสებაโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปช่วยโรงเรียนอีเบเยแอ๊ดเวนตีส เพื่อเสริมสร้างห้องเรียนต่างๆ ให้แข็งแรง ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทั่วโลกที่ให้การสนับสนุนเรา ด้วยการถวายเงินถวายเพื่อช่วยพันธกิจของพระเจ้าในเกาะอีเบเย หมู่เกาะมาร์แซลล์ในครั้งนี้...ขอพระเจ้าทรงอวยพรพรให้ทุกท่าน...ในนามพระเยซูเจ้า..อาเมน

ข้อมูลด่วน

- หมู่เกาะมาร์แชลล์มีพื้นน้ำใต้อุณหภูมิที่เหมาะสมและมีปะการังหลากชนิด แหล่งน้ำแห่งนี้เป็นที่อยู่ของปลามากกว่า 1,000 ชนิด และเป็นแหล่งอันอุดมของปะการังซึ่งมีประมาณ 250 สายพันธุ์ มีการกล่าวรับรองว่า เป็นสถานที่ที่ดีที่สุดในโลกแห่งหนึ่งที่จะใช้ "สคูบา" (scuba) เครื่องประดาน้ำ เพื่อดำน้ำลงไปชื่นชมใต้ท้องทะเล
- ในเดือนตุลาคมปี 2011 รัฐบาลได้กำหนดเป็นเขตสงวนพันธุ์ฉลามใหญ่ที่สุด บนพื้นที่เกือบ 2,000,000 ล้านตารางกิโลเมตร เพื่อให้เป็นที่อยู่ของพวกมันโดยไม่ให้ถูกรบกวนโดยมนุษย์ในมหาสมุทรแปซิฟิก
- มีฉลามอย่างน้อย 22 สายพันธุ์ (species) อาศัยอยู่รอบเกาะแก่งแห่งมาร์แชลล์ อันรวมถึงฉลามสีน้ำเงิน, ฉลามสายไหม, ฉลาม บีเกย์, ฉลามเพลาทิก, ฉลามเชรสเซอร์, ฉลามไวเซอร์ทิฟ, และฉลาม ทาวนีเนอร์ช และอื่นๆ

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

เล่าโดย เนอร์ลี แม็คเซียส ฟิกูเรอา...หมู่เกาะมาร์แชลล์

(ถ้าเป็นไปได้ขอผู้หญิงเป็นผู้เล่าข่าว ใช้สรรพนาม “ฉัน” แทน มิสซิส เนอร์ลี แม็คเซียส)

ฉันชื่อ เนอร์ลี แม็คเซียส เป็นชาวเม็กซิกัน วันหนึ่งตอนฉันอายุ 17 ปี ฉันได้ถูกขอให้อ่านข่าวมิชชันในโบสถ์แอ็ดเวนตีส ซึ่งฉันและครอบครัวไปนมัสการเป็นประจำ เมื่อฉันอ่านบททวนข่าวมิชชัน เพื่อเตรียมความพร้อมที่จะนำไปเล่า ฉันรู้สึกประทับใจกับบุคคลในข่าว ที่ได้ถวายตัวรับใช้พระเจ้าโดยการเป็นมิชชันนารีเดินทางไปรับใช้พระเจ้าในต่างประเทศ ฉันนึกไว้ในใจว่าเมื่อฉันเรียนจบปริญญาตรีแล้ว ฉันจะสมัครไปเป็นมิชชันนารียังต่างประเทศสักช่วงหนึ่งของชีวิต

เมื่อฉันศึกษาในมหาวิทยาลัย เพราะทางบ้านฐานะลำบาก ฉันจึงทำงานส่งตัวเองเรียน เมื่อถึงวันรับปริญญา ฉันแทบไม่มีเงินเหลือติดกระเป๋าเลย แต่ยั้งดีฉันไม่ได้มีเงินเรียนจึงไม่มีหนี่ที่จะต้องจ่าย คินวันนั้นขณะที่เดินทางกลับบ้าน ฉันอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า “พระบิดาเจ้าบนสวรรค์ บัดนี้ข้าพระองค์ก็ศึกษาจบแล้ว และพร้อมที่จะไปรับใช้พระองค์ในต่างแดน แต่ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าจะไปทำงานเป็นมิชชันนารีที่ไหน และที่สำคัญข้าพเจ้าไม่มีเงินค่าตัวเครื่องบินที่จะเดินทางไปด้วย โปรดประทานงานให้ข้าพระองค์ด้วย แล้วข้าพระองค์จะเดินทางไป...”

สองวันต่อมา ฉันได้รับโทรศัพท์จากชายคนหนึ่ง เขาพูดแนะนำตัวว่า “ผมเป็นเจ้าของหน้าหนึ่งของโรงพยาบาล เซาท์อีสต์แอ็ดเวนตีส” ซึ่งตั้งอยู่ที่ “รัฐทาบาสโก” ประเทศเม็กซิโก รัฐนี้อยู่ถัดจากรัฐบ้านเกิดของฉันนั่นเอง

เมื่อฉันเดินทางไปถึงฉันได้งานเป็นหัวหน้าของแผนก “นักโภชนาการ” มีหน้าที่วางแผนสำหรับอาหารทั้งหมดสำหรับคนไข้ทั่วไป และคนไข้เฉพาะโรค และอาหารสำหรับขายให้คนงาน และญาติ หรือแขกที่มารับประทานอาหารมังสวิรัตที่โรงพยาบาล” พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานฉันส่วนหนึ่งคือฉันถูกเรียกให้ไปทำงาน ได้รับใช้พระเจ้าในสถาบันของพระองค์... เพียงแต่ยังไม่ได้รับใช้พระองค์ในต่างประเทศ

หนึ่งปีต่อมาฉันเดิมชื่อลงในโบสถ์ทางเว็บไซต์ของเซเว่นธ์เดย์แอ็ดเวนตีสสำหรับการรับใช้เป็นมิชชันนารีแบบจิตอาสา ในเวลาไม่นานฉันได้รับการเรียกจากอาจารย์ใหญ่ “โรงเรียนอีเบเยแอ็ดเวนตีส” ซึ่งเป็นโรงเรียน มีชั้นอนุบาล ถึงชั้นเกรดสิบสอง (ชั้นมัธยมปลาย) โรงเรียนแห่งนี้ตั้งอยู่บนเกาะขนาดเล็กชื่อเกาะอีเบเย ซึ่งเป็นเกาะแห่งหนึ่งของหมู่เกาะมาร์แชลล์ ในใจกลางมหาสมุทรแปซิฟิก

ฉันอธิษฐานว่า “พระบิดาโปรดช่วยข้าพระองค์ให้ไปที่เกาะอีเบเยด้วยเถิด”

สามวันก่อนที่ฉันจะซื้อตัวเครื่องบิน คุณลุงของฉันเสียชีวิต เขามีหนี้สินจำนวนมาก และครอบครัวของฉันไม่มีเงินจำนวนมากอย่างนั้นที่จะใช้หนี้ได้พอ ดังนั้นฉันจึงมอบเงินทั้งหมดที่ฉันเก็บสะสมไว้ให้กับทางบ้านไป ฉันโทรทางไกลไปอธิบายให้อาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนแอ็ดเวนตีสอีเบเย ว่าฉันเสียใจที่ตอนนี้ฉันไม่มีเงินค่าเดินทางที่จะเดินทางไป และเขาก็เข้าใจในสถานการณ์ของฉัน

คินนั้นฉันอธิษฐานต่อพระเจ้า “พระบิดาเจ้า พระองค์เป็นผู้ประทานความฝันให้ข้าพระองค์ได้กลายเป็นมิชชันนารี... เหตุใดหนอข้าพระองค์จึงยังเดินทางไปไม่ได้ ขอขอบคุณพระองค์ที่ทรงประทานงานที่โรงพยาบาลให้ทำ...แต่ข้าพระองค์อยากจะไปรับใช้พระองค์ในต่างประเทศสักช่วงเวลาหนึ่ง”

ฉันยังคงทำงานที่โรงพยาบาลแอดเวนติสเหมือนเดิม หนึ่งปีต่อมาฉันเก็บเงินได้จำนวนเพียงพอที่จะเดินทางไปไปที่โรงเรียนแอดเวนติสอีเบเย แต่อยู่ๆ น้องสาวถัดจากฉันเกิดบาดเจ็บรุนแรงจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ อีกครั้งหนึ่ง ฉันโทรบอกอาจารย์ใหญ่โรงเรียนแอดเวนติสอีเบเย ว่าฉันไม่อาจเดินทางมาได้

สองปีผ่านไป และฉันยังเก็บเงินไว้ทุกเดือน ทางโรงพยาบาลพอใจผลงานของฉันและขึ้นเงินเดือนให้ด้วย เรียกว่าฉันมีงานดี รายได้ดี วันหนึ่งขณะฉันนอนอยู่บนเตียง แวบหนึ่งฉันคิดว่า ถ้าฉันจะซื้อรถยนต์ เมื่อผ่อนรถยนต์เสร็จ และจะซื้อบ้านน่าจะดีไม่น้อย....แต่ในส่วนลึกฉันยังไม่ลืมโรงเรียนแอดเวนติสอีเบเย

ฉันคิดทบทวนเรื่องรถยนต์ เรื่องบ้าน และเรื่องเป็นครูจิตอาสาที่หมู่เกาะมาร์แชลล์ กลางมหาสมุทรแปซิฟิก ตลอดสัปดาห์ ฉันอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์จะเดินทางไปเป็นมิชชันนารี ตอนนี้ข้าพระองค์ไปไม่ได้ แต่ได้รับใช้ในสถาบันของพระองค์ นั่นก็ดีแล้ว เหตุใดฉันต้องลาออกจากงาน และเดินทางไปยังต่างประเทศ..เมื่อไปกลับมาแล้วยังจะมีงานที่ดีอย่างนี้ให้ฉันทำไหม”

หลายวันต่อมาฉันรอฟังคำตอบจากพระเจ้า มีสิ่งเดียวที่วันเวียนอยู่ในความคิดของฉันคือ “อีเบเย...อีเบเย..อีเบเย...”

ดังนั้น ฉันอธิษฐานว่า “โอเค..ถ้าพระองค์ประสงค์ให้ข้าพระองค์เดินทางไป “อีเบเย” ขอรัฐบาลสหรัฐ ประทับวีซ่า ในหนังสือเดินทางของฉัน โดยไม่อุปสรรคใดๆ”

เส้นทางถูกที่สุดจากประเทศเม็กซิโก ที่จะเดินทางไปเกาะ “อีเบเย” คือจากเม็กซิโกบินไปคาลิฟอร์เนีย จากคาลิฟอร์เนียบินไปโฮโนลูลู แห่งเกาะฮาวาย ซึ่งฉันต้องการวีซ่าของสหรัฐ ซึ่งไม่ใช่เรื่องง่ายที่ชาวเม็กซิโกจะได้รับจากสถานทูตสหรัฐในประเทศเม็กซิโก ฉันได้โทรไปขอหนังสือรับรองจากโรงเรียนอีเบเย เพื่อนำไปเป็นหลักฐานในการขอวีซ่าจากสถานทูตสหรัฐ

ก่อนที่ฉันจะเดินทางไปสถานทูตสหรัฐเพื่อรับการสัมภาษณ์ ฉันอธิษฐานสั้นๆ ว่า “พระบิดาเจ้าตอนนี้ข้าพระองค์ไม่อยากเดินทางไปเป็นมิชชันนารีอาสาแล้ว เพราะข้าพระองค์ผิดห้วงมาสองครั้ง และตอนนี้ข้าพระองค์มีงานดีแล้ว โปรดให้สถานทูตปฏิเสธคำขอ...ขอวีซ่าจากสถานทูตด้วย เพื่อข้าพระองค์จะได้สบายใจว่านั่นเป็นน้ำพระทัยของพระองค์”

ณ สถานทูต เจ้าหน้าที่สถานทูตได้ถามฉันว่า “เหตุใดคุณต้องการวีซ่าจากเรา” ฉันตอบไปว่า “เพราะฉันต้องการเดินทางไปเป็นมิชชันนารีที่เกาะอีเบเย ในหมู่เกาะมาร์แชลล์” ฉันได้ตอบไป เจ้าหน้าที่สถานทูตมองดูที่คอมพิวเตอร์ของเขา เขาไม่ได้ขอหนังสือรับรองจากอาจารย์ใหญ่โรงเรียนฯ และไม่ขอใบรับรองการเงินจากธนาคาร เขาเพียงมองไปที่จอคอมพิวเตอร์ ในที่สุดเขาพูดขึ้นว่า ตกลง..คุณจะได้รับวีซ่าของคุณในหนึ่งเดือนหลังจากนี้...คุณรอรับได้ที่บ้าน เราจะส่งให้คุณทางไปรษณีย์”

จากถ้อยคำเหล่านั้นของเจ้าหน้าที่สถานทูต ฉันตระหนักว่าพระเจ้าทรงเปิดประตูเพื่อให้ฉันไปเป็นมิชชันนารี และฉันต้องรักษาคำสัญญาที่ให้ไว้กับพระองค์ ดังนั้นฉันละทิ้งทุกสิ่ง ไม่ว่าจะเป็นตำแหน่งงาน ชีวิตอันเป็นสุขในประเทศเม็กซิโกซึ่งเป็นบ้านเกิดของฉัน ฉันพูดคำว่า “ลาก่อน” กับครอบครัวของฉัน และออกเดินทางไปเกาะอีเบเย เกาะซึ่งมีประชากร 12,000 คน ซึ่งตั้งอยู่กลางมหาสมุทรแปซิฟิก

หลังจากรับใช้พระเจ้าหนึ่งปีที่เกาะอีเบเย ฉันไม่เคยรู้สึกเสียใจ เมื่อฉันเริ่มสอนนักเรียนเกรดห้า มีเด็กเพียงคนเดียวมาจากครอบครัวแอดเวนติส ผ่านการช่วยเหลือของเพื่อนคนหนึ่งในเกาะฮาวาย ฉันได้แจกพระคัมภีร์ให้เด็กในห้องเรียนของฉันคนละเล่มในช่วงคริสตมาส มีเด็กห้าคนรับบัพติศมาในปีการศึกษาแรก

บางคนได้ถามฉันว่า “เหตุใดคุณจึงลาออกจากงานที่เม็กซิโก เพื่อเดินทางมาที่นี่ ซึ่งตอนนี้คุณไม่มีอะไร (หมายเหตุ : การเป็นครูจิตอาสาในเกาะมาร์แชลล์...เสียค่าเดินทางมาเอง...ไม่มีเงินเดือน แต่มีค่าเลี้ยงชีพพอใช้ใน พื้นที่ และมีที่พัก-น้ำไฟฟ้าฟรี..และมีค่าเดินทางกลับให้เท่านั้น)

ฉันตอบไปว่า “ฉันมีทุกสิ่งทุกอย่าง ฉันมีความสุขที่นี่ และฉันทราบว่าพระเจ้าทรงมีแผนการสำหรับฉัน”

สิ่งนำทางสำหรับฉันคือ ฉันพยายามจะเดินทางมาสอนที่โรงเรียนแอ็ดเวนตีสอียเบเย เป็นเวลามากกว่าสี่ปีจึงจะเดินทางมาได้ ฉันมาถึงอียเบเย ในปี 2016 ฉันคิดว่าเป็นแผนการของพระเจ้า ฉันไม่ทราบว่าแผนของพระองค์คืออะไร แต่ฉันแน่ใจว่าพระองค์ทรงมีแผนสำหรับฉัน และพระองค์จะทรงเปิดเผยให้ทราบเมื่อถึงเวลาอันสมบูรณ์

อาจารย์ไรอัน จี. วิล แลค ครูเอล อาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนแอ็ดเวนตีสอียเบเย ไม่สงสัยเลยว่า มีสเนอร์ลี แม็คเคียส เดินทางมาถึงในเวลาที่เหมาะสม จำนวน 25 เปอร์เซนต์ของนักเรียนในชั้นของเธอรับบัพติศมา จะว่าไป นักเรียนในชั้นของเธอมีผู้รับบัพติศมา มากที่สุดในปีการศึกษาที่แล้ว

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปเป็นกองทุนซ่อมแซมห้องเรียนซึ่งกำแพงห้องแทบจะพังลงมาเพราะถูกใช้งานมาหลายสิบปี...ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทั่วโลกที่ถวายเงินถวายเพื่อช่วยพันธกิจของพระเจ้าในหมู่เกาะมาร์แชลล์ ซึ่งตั้งอยู่กลางมหาสมุทรแปซิฟิกในครั้งนี้...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรให้ทุกท่าน และครอบครัวด้วย...ในนามพระเยซูเจ้า...อาเมน

สถานที่ตั้งมิชชัน

- คำที่สำคัญมากในภาษามาร์แชลล์คือ “โยกวี” ซึ่งคล้ายกับภาษาฮาวายว่า “อะโลฮา” ซึ่งมีความหมายว่า “ฮัลโล” หรือ “ลาก่อน” และ “รักนะ”
- มีโรงเรียนแอ็ดเวนตีสอยู่สามแห่งในหมู่เกาะมาร์แชลล์ (1) โรงเรียนระดับประถมแอ็ดเวนตีส (2) โรงเรียนระดับ อนุบาล –ประถม- มัธยมปลาย (ชั้น 12) แอ็ดเวนตีสมาโร (3) โรงเรียนแอ็ดเวนตีสอียเบเย ตั้งอยู่บนเกาะอียเบเย เกาะใหญ่อันดับสองในหมู่เกาะมาร์แชลล์ (มีชั้นอนุบาล- ชั้นสิบสอง)
- โรงเรียนแอ็ดเวนตีสแห่งแรกก่อตั้งขึ้นในหมู่เกาะมาร์แชลล์ ตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1968 ซึ่งตั้งขึ้นในชุมชนแห่ง “ลัวรา” บนเกาะ “มาจูโร”

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 5 พฤษภาคม 2018

โหม่น้ำมาสู่พระองค์

เล่าโดย ดาเนียล กูโบสเฮ วัย 56...รัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา

ศาสตราจารย์ประจำโรงเรียนคนใหม่ชื่อ ดาเนียล กูโบสเฮ ของโรงเรียนมามาเวย์ อะทอสเคย์ตัน ซึ่งเป็นโรงเรียนสำหรับชนเผ่าในรัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา

อาจารย์ดาเนียลเดินทางมาถึงโรงเรียน หลังจากโรงเรียนได้เปิดภาคเรียนการศึกษาไปแล้ว 1 เดือน เขา รู้สึกว่าตนเป็นเหมือนคนนอก ทั้งนี้เพราะนักเรียนชาวพื้นเมืองที่มาเข้าเรียนใหม่ และครูคนอื่นๆ ต่างได้ทำความคุ้นเคยต่อกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว แต่มีเด็กหญิงอายุ 11 ปีคนหนึ่งชื่อ “โจโจ โวลฟ์” ได้เดินออกจากกลุ่มเพื่อนๆ เข้ามาต้อนรับอาจารย์คนใหม่เป็นพิเศษ หลังจากวันนั้น เวลาพักเที่ยง หรือแม้แต่พักย่อย โจโจ ก็จะมาพูดคุยด้วยทุกวัน อาจารย์ดาเนียลนึกสงสัยว่า “เหตุใดโจโจ จึงคอยติดตามเขาไม่ห่าง หากไม่ได้เข้าชั้นเรียน เขานึกหาเหตุผลไม่ได้ แต่รู้ว่าเธอพยายามสนิทสนมกับเขาอย่างชัดเจน”

ศาสตราจารย์ประจำโรงเรียน และโจโจ เด็กนักเรียนหญิงตัวเล็กมักจะใช้เวลาพูดคุยกันเสมอ บางครั้งโจโจ ก็ถามอาจารย์เกี่ยวกับการบ้าน หรือข้อสงสัยอื่นๆ ในชั้นเรียนอาจารย์สอนพระคัมภีร์ให้กับโจโจ และเพื่อนๆ เกี่ยวกับพระเยซูและแผนการแห่งความรอดของพระองค์ โรงเรียนมิชชั่นแอ็ดเวนติส เป็นสถานที่แห่งแรกที่เด็ก ๆ ชาวพื้นเมืองในประเทศแคนาดาได้ยินเรื่องเกี่ยวพระเยซูเป็นครั้งแรก

วันหนึ่งโจโจ ทำให้อาจารย์ดาเนียลประหลาดใจด้วยการวาดภาพแมลงปีกแข็งตัวหนึ่งระบายสีม่วงนำมากฝากอาจารย์

โจโจ เขียนตัวหนังสือลายมือข้างล่างภาพแมลงตัวนั้นว่า “แต่อาจารย์ใจเย็นที่สุดเท่าที่เคยพบ” และอีกบรรทัดหนึ่งเขียนว่า “อาจารย์ใจดีมากกว่าหนู” ซึ่งเป็นการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษผิดเล็กน้อย แต่สื่อความหมายได้ดี

สองสามสัปดาห์ถัดมา ตอนเย็นหลังโรงเรียนเลิก อาจารย์ดาเนียลอยู่ที่ห้องพักได้รับโทรศัพท์จากอาจารย์ใหญ่บอกว่า “โจโจ ได้เสียชีวิตแล้ว คินวันอาทิตย์เมื่อวานนี้ ตอนเย็น ก่อนหน้านั้นโจโจใช้เวลาเล่นหัวเราะกับเพื่อนๆ ซึ่งพากันเล่นกับก๊าซฮีเลียม (helium) (ก๊าซเฉื่อยอย่างที่ใช้ถนอมอาหาร หรือเติมในบอลูน) อันเนื่องจากเป็นวันคล้ายวันเกิดของโจโจ ในตอนทานเค้กวันเกิด โจโจบอกว่าปวดศีรษะเล็กน้อย พอเสร็จงานโจโจรีบเข้านอน และเธอไม่ตื่นขึ้นอีกเลย

อาจารย์ดาเนียลเล่าในภายหลังว่า “ผมรู้สึกซึ้ง..เขาอ่อนรู้สึกสงสารโจโจสุดๆ ผมไม่อยากเชื่อเลย โจโจ ยังเป็นเด็กอายุน้อย...ผมคิดถึงช่วงเวลาที่โจโจ มาพูดคุย และเรียนรู้อะไรๆ จากผม ผมไม่เข้าใจจริงๆ ทำไม และทำไม มันถึงเกิดขึ้นกระทันหันเช่นนี้ เหตุใดโจโจจึงจากไปไว้อย่างนี้ วันนี้ ผมไม่ทราบว่าจะทำไม นี่เป็นหนึ่งในอีกหลายคำถาม ที่ผมจะรอกถามพระเยซูเมื่อพระองค์เสด็จกลับมา

คณะครู และพวกนักเรียนต่างเศร้าโศกในการสูญเสีย และโรงเรียนปิดเรียนเป็นเวลาหนึ่งวัน

ครอบครัวของโจโจจัดให้มีการเผาศพตามประเพณีของชนเผ่าเป็นเวลาสามวัน โดยจัดในห้องโถงสำหรับการพักผ่อน-หย่อนใจของโรงเรียน มีผู้คนเดินทางมาจากทั้งใกล้ และไกลเพื่อเยี่ยมเยียน และรับประทานอาหาร สลับกับจัดให้มีการกล่าวไว้อาลัย เพื่อประโลมใจซึ่งกันและกัน พวกเขาให้การคารวะโลงศพของโจโจ คณะครูและนักเรียนเข้าร่วมพิธีไว้อาลัยดังกล่าว โดยครูหลายคนช่วยกันเตรียมอาหารในโรงอาหารของโรงเรียน และนำไปที่เสิร์ฟที่ห้องโถงสำหรับจัดงานไว้อาลัยให้กับโจโจ

“เพียงการมาในงานไว้อาลัยเป็นการให้การปลอบใจคนในครอบครัวได้มาก” อาจารย์ดาเนียลกล่าว “แม้คุณไม่พูดอะไรเลยสักประโยคกับคนในครอบครัว การมาร่วมงานของเราเหมือนการพูดอะไรที่มีความหมายอย่างเจียบๆ ว่าคุณเอาใจใส่เกี่ยวกับพวกเขา และเศร้าใจในการจากไปของโจโจ”

อาจารย์ดาเนียลยังกล่าวเสริมด้วยว่า “คณะครูและนักเรียนมารวมตัวกันเหมือนเป็นคนในครอบครัวเดียวกัน สะท้อนชื่อเสียงของโรงเรียนมามาเวย์ อะทอสเคย์ตัน ในภาษา “ครี” (Cree) ซึ่งหมายความว่า “การทำงานร่วมกัน”

ทุกวันนี้ภาพวาดแมลงปีกแข็ง พร้อมลายมือของโจโจ ถูกนำไปใส่กรอบแขวนไว้ในห้องทำงานของอาจารย์ดาเนียล นี่เป็นภาพแรกเท่าที่เขาเคยได้รับจากนักเรียน

อาจารย์ดาเนียลกล่าวถึงความประทับใจว่า “เธอทำให้ผมรู้สึกเหมือนอยู่บ้านเมื่อผมเดินทางมาถึงโรงเรียนแห่งนี้ ..ผมต้องการระลึกถึงเธอ และสิ่งที่คุณได้ทำเพื่อผม เธอได้แสดงให้เห็นว่าไม่ใช่เกี่ยวกับผม แต่เป็นสิ่งที่เราสามารถทำเพื่อคนอื่น”

เมื่ออาจารย์ดาเนียลพบกับพวกเด็กๆ เขาพูดเกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูทรงได้ทำเพื่อพวกเขา และพวกเขาสามารถทำอะไรได้บ้างเพื่อคนอื่น ๆ อาจารย์ดาเนียลได้เล่าประสบการณ์ของเขาเกี่ยวกับพระเยซู เป้าหมายหลักของเขาคือการเทิดทูนพระเยซูขึ้น และให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำงานในส่วนที่เหลือ”

“ซึ่งก็เหมือนกับที่พระเยซูทรงตรัสไว้ว่า “เมื่อเราถูกยกขึ้นแล้ว เราจะชักชวนคนทั้งปวงมาหาเรา” อาจารย์ดาเนียลได้กล่าวว่า “ผมได้ยกพระเยซูขึ้น เพื่อให้เด็กได้รับการโอบอุ้มให้มาหาพระองค์”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปช่วยขยายรายการการศึกษาของโรงเรียนมามาเวย์ อะทอสเคย์ตัน ซึ่งเป็นโรงเรียนสำหรับคนพื้นเมืองของแคนาดา เพื่อเด็ก ๆ จำนวนมากขึ้นจะได้เข้ามาเรียนเรื่องเกี่ยวกับพระเยซู ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่าน ที่มีส่วนในพันธกิจของพระเจ้าในประเทศแคนาดา...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรให้ทุกท่าน

ข้อมูลด่วน

- ประเทศแคนาดา เป็นประเทศที่มีพื้นที่กว้างใหญ่เป็นอันดับสองในโลก รองจากประเทศรัสเซีย
- ประเทศแคนาดา มีพื้นที่ชายฝั่งยาวที่สุดในโลก ซึ่งมีความยาวถึง 122,557 ไมล์ (202,080 กิโลเมตร) ถ้าคนหนึ่งเดินตามชายฝั่งได้ชั่วโมงละ 12 ไมล์ (20 ก.ม.) ต่อวัน จะต้องเดินถึง 33 ปีจึงไปถึงจุดสุดท้ายที่สุด
- เส้นแบ่งเขตแดนระหว่างสหรัฐอเมริกา และแคนาดา ถือว่าเป็นเส้นแบ่งเขตแดนยาวที่สุดในโลก
- ประเทศแคนาดา ได้ชื่อประเทศมาจากภาษาลาติน ซึ่งเป็นคำใช้เรียก “หมู่บ้าน” เหมือนในภาษาของชาวอเมริกันพื้นเมือง ซึ่งใช้เรียก “หุบเขานักบุญลอเรนซ์” ซึ่งสูญหายไปตั้งแต่ปี 1600 ส่วนภาษาอเมริกันพื้นเมืองที่ยังใช้พูดกันมีลักษณะคล้ายกัน (เช่น โมฮ็อกซ์ คานาดา หรือ “เมือง”)
- ประเทศแคนาดามีบันทึกการแข่งขันกีฬาได้เหรียญทองมากที่สุด คือ 14 เหรียญทองในปี 2010 ซึ่งจัดขึ้นที่เมืองแวนคูเวอร์ แคนาดา สำหรับกีฬาโอลิมปิกฤดูหนาว
- ประเทศแคนาดา มีโรงแรมสร้างขึ้นจากน้ำแข็งชื่อ “โรงแรมเกรซ ใน คิวเบค” ซึ่งต้องสร้างขึ้นใหม่ทุกปี ด้วยก้อนหิมะหนัก 12,000 ตัน ในช่วงฤดูร้อนหิมะจะละลายไป ดังนั้นจึงต้องสร้างขึ้นใหม่ในฤดูหนาวของปีถัดไป

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 12 พฤษภาคม 2018

ทำการเชื่อมต่อ

เล่าโดย ดารีน เรียสเซน วัย 45...รัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา

(ถ้าเป็นไปได้ขอผู้หญิงเป็นผู้เล่าข่าว ใช้สรรพนาม “ฉัน” แทน ดารีน)

เด็กชายเกรดแปด ชื่อ “แอ็ดเรียส” ตายขณะที่ฉันเข้าเป็นครูสอนปีแรกในโรงเรียนมามาเวย์ อะทอสเคย์ตัน ซึ่งเป็นโรงเรียนสำหรับเด็กชาวพื้นเมืองของประเทศแคนาดา โรงเรียนแห่งนี้ถือเป็นโรงเรียนมิชชันสำหรับเด็กพื้นเมืองในประเทศแคนาดา ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐแอลเบอร์ตา

แอ็ดเรียส ต้องต่อสู้ดิ้นรนกับปัญหาติดสุรา วันหนึ่งขณะที่เมาสุรา เขาเดินข้ามถนนและถูกรถชน ฉันรู้สึกตกใจ และเสียใจมากในตอนเช้าเมื่อได้ทราบว่าโรงเรียนปิดหนึ่งวัน เพราะนักเรียนคนหนึ่งได้ตายไป

นักเรียนคนที่สอง ได้ตายไปในระหว่างการสอนปีที่สองของฉัน เด็กคนที่ตายชื่อ ฟรานซิส บัฟฟาโล เขาเป็นเด็กหนุ่มร่างใหญ่ แต่มีท่าทีสุภาพ และมีบุคลิกดี มีใจกรุณา เขาเสียชีวิตขณะที่ยืนอยู่ข้างรถยนต์ที่จอดอยู่ขณะกำลังพูดคุยกับเพื่อนบางคน รถยนต์คันหนึ่งวิ่งผ่านมาและเสียการควบคุม และชนฟรานซิสเข้าอย่างจังและเขาเสียชีวิตในเกือบจะทันที

การตายของวัยรุ่นชายทั้งสองได้เกิดผลกระทบกับความรู้สึกของฉันอย่างรุนแรง ฉันพยายามสะกดใจไม่ให้น้ำตาไหลออกมาขณะไปในงานศพของเขาทั้งสอง ในฐานะครูฉันรู้สึกเชื่อมโยงกับเด็กทั้งสอง จนฉันกลัวว่าจะบังคับให้น้ำตาหยุดไหลไม่ได้ถ้าฉันเริ่มร้องไห้ ฉันรู้สึกเครียดจัด และปวดร้าวไปทั่วตัวจนเหมือนมันจะระเบิดออกมา

หลังจากงานศพได้ผ่านไป คำถามต่างๆ ได้เติมเข้ามาในดวงใจของฉัน ฉันสงสัยว่าฉันได้ทำอะไรให้เด็กทั้งสองได้รับการสัมผัสใหม่ พวกเขาได้มองเห็นความรักของพระเจ้าผ่านตัวของฉัน หรือโรงเรียนใหม่ เราได้สร้างความเชื่อให้พวกเขาว่ามีพระเจ้าทรงฟังปัญหาของพวกเขาเสมอ ซึ่งเขาอาจร้องขอพระเมตตาจากพระเจ้าในห้วงสุดท้ายในชีวิตของพวกเขาได้

การตายก่อนเวลาอันควรของเด็กชายทั้งสองคน เตือนใจฉันทุกวันว่า ฉันจะต้องนำเด็กนักเรียนทั้งหลายให้มาหาพระเยซู ฉันต้องการให้เด็ก ๆ มีความสัมพันธ์กับพระองค์ ซึ่งสิ่งนี้จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของพวกเขา ในฐานะครู ฉันมักจะไม่เห็นผลลัพธ์ในทันทีทันใด แต่ฉันมองเห็นแสงแวบหนึ่งซึ่งเติมชีวิตฉันด้วยความหวัง

มีครั้งหนึ่งในช่วงปิดภาคเรียนฉันได้ร่วมเดินทางไปกับเจ้าหน้าที่แอดดร้า (หน่วยงานพัฒนา และบรรเทาทุกข์แอ็ดเวนต์ิส) เพื่อสร้างบ้านพักให้เด็กกำพร้าในประเทศโมแซมบิก เมื่อเปิดเทอมฉันเล่าให้เด็กเกรดสามของฉันฟังว่าในช่วงปิดเทอมฉันได้ไปไหน ไปทำอะไร ฉันเล่าให้พวกเขาฟังว่า ฉันรู้สึกตื่นเต้นเพียงใด ฉันเล่าเรื่องให้เด็ก ๆ ฟัง ขณะที่รอให้ครูคนที่จะมาสอนแทนฉันเข้ามาในห้อง

มีเด็กหญิงคนหนึ่งชื่อ ทีแอนดรา บอกกับฉันว่า เธอได้ยินว่าฉันเดินทางไปโมแซมบิก และคิดว่าฉันจะไปเป็นมิชชันนารี และฉันจะไม่กลับมาอีก ดังนั้นเธอจึงประพาศติดนติดปกติ เป็นลักษณะการประชด จนฉันต้องนำเธอไปที่ห้องทำงานของอาจารย์ใหญ่ เมื่ออาจารย์ใหญ่ถามทีแอนดราว่า เหตุใดจึงประพาศติดนไม่น่ารักเช่นนั้น เธอตอบด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า “อาจารย์คงได้ยินเรื่องความวิตกกังวลอันเนื่องมาจากการพลัดพรากมาแล้วเป็นแน่”

อาจารย์ใหญ่ซึ่งเป็นผู้หญิงต้องเดินออกจากห้องทำงานเพื่อไปหวัเราะ ที่เด็กหญิงตัวเล็ก ๆ เช่น ทีแอนดรา ช่างประชดประชัน เหมือนผู้ใหญ่แสดงออกมาเมื่อคิดว่าตนจะถูกทอดทิ้ง

แต่ที่แอนดราถูกต้อง ที่คิดจากการประเมินของเธอเองว่า เธอประพฤติไม่เหมาะสมเพื่อเป็นการประชด อันเนื่องมาจากคนที่ “เชื่อมต่อกับเธอ” (คือฉัน) ตอนนี้อยู่สายสัมพันธ์กำลังจะถูกตัดขาดไป เพราะเธอคิดว่าฉันกำลังจะทอดทิ้งเธอไป เธอและฉันได้แบ่งปันการเชื่อมต่อกันตลอดมา และเมื่อคิดว่าฉันจะทอดทิ้งเธอไปทำงานกับหน่วยงานแอ็ดดร้า...(ซึ่งเป็นการเข้าใจผิด)

เมื่อฉันกลับมาที่แคนาดา ฉันใช้เวลาอยู่ที่บ้านหนึ่งวันเพื่อปรับตัวให้หายรู้สึก “เจ็บแสบ” คืออาการมีนงเรื่องเวลาที่ต่างกัน เมื่ออยู่ต่างสถานที่กัน..ตอนเย็นอาจารย์ใหญ่โทรถึงฉันพูดว่า “ฉันมีใครบางคนอยากจะพูดกับคุณ .. จากนั้นอาจารย์ใหญ่ยื่นมือถือให้ที่แอนดราเป็นคนรับช่วงต่อ”

“เฮลโล.. เมื่อไรคุณครูจะกลับมาสอนอีกคะ”

“พรุ่งนี้คะ” ฉันตอบ

ที่แอนดรา พูดสรุปว่า “ฉันหนูจะรอพบครูพรุ่งนี้คะ” เท่านั้นเอง ทุกสิ่งกลับเป็นปกติ “สายสัมพันธ์” ได้รับการทำให้กลับคืนเหมือนเดิม”

จะว่าไปครูทุกคนมี “สายสัมพันธ์เชื่อมต่อกับเด็ก ๆ ในชั้น” ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความแตกต่างมาก ที่เด็กอยู่ในโรงเรียน อยู่ในชั้นได้เห็นใบหน้าของเราทุกวัน

เมื่อปีที่แล้ว เด็กในเกรดสามต่างพากันนั่งเงิบ เมื่อฉันเล่าให้พวกเขาฟังในชั้นว่า “พระเยซูถูกพวกทหารโรมันนำตัวไปตรึงไว้ที่ไม้กางเขน” ถ้าคุณอยู่ในชั้นกับฉันในเวลานั้น คุณจะมองเห็นใบหน้าของเด็กแสดงออกถึงความหวาดหวั่น ที่บุคคลหนึ่งซึ่งรักพวกเขามากกำลังจะถูกฆ่าตาย....ฉันสรุปให้พวกเด็ก ๆ ฟังว่า “เป็นการง่ายกว่าที่ฉันจะสละชีวิตเพื่อคนอื่น มากกว่าที่จะมอบลูกชายของฉันให้ไปตายแทนใคร”

ฉันบอกกับเด็กในชั้นว่า “พระเจ้าทรงรักพวกเด็ก ๆ ทุกคนมากจนประทานชีวิตพระบุตรของพระองค์ให้มาตายแทนพวกเด็ก ๆ ทุกคน”

ใบหน้าของพวกเด็ก ๆ แสดงให้เห็นว่าเต็มไปด้วยความอัศจรรย์ใจ

เด็กชายคนหนึ่งถามขึ้นว่า จริง ๆ แล้วพระองค์ทรงตายแทนผมด้วยหรือ

ฉันยังจำได้ เด็กหญิงเกรดหนึ่งคนหนึ่ง แสดงใบหน้าสับสนวุ่นวายใจออกมา เมื่อฉันถามเธอมีอะไรวิตกกังวลหรือ เล่าให้ครูฟังสิ..เธอบอกว่า น้องสาวคนเล็กของเธอถูกนำตัวออกจากบ้านไป และคุณแม่ร้องไห้คร่ำครวญในการจากไปของเธอ

พอเธอมาที่โรงเรียนเด็กบางคนเริ่มบอกกับเธอว่า “น้องของเธอตายไปแล้ว” เด็กคนนั้นจึงไปร้องไห้สะอึกสะอื้นที่นอกห้องเรียน

ฉันได้ถามเธอว่า ให้ฉันอธิษฐานเพื่อน้องของเธอได้ไหม และเธอพยักหน้าตกลง ฉันจับมือเล็ก ๆ ของเธอไว้ และอธิษฐานเพื่อน้องของเธอ หลังจากกล่าวคำว่า “อาเมน” แล้ว ฉันพูดกับเด็กคนนั้นว่า “น้องของเธออยู่ในพระหัตถ์ของพระเยซูแล้ว...เธอรู้สึกดีขึ้นไหม”

ฉันสังเกตเห็นว่า เด็กที่ร้องไห้เศร้าโศกอยู่เมื่อสักครู่ที่ผ่านมา เหมือนแบกของหนักอึ้งไว้บนบ่า ตอนนี้องของหนักอึ้งนั้นได้ถูกยกออกไปแล้ว เธอออกไปนอกห้อง เล่นเครื่องเล่นของเด็กกับเพื่อน ๆ พูดจา หัวเราะ สนุกสนานตามประสาเด็ก ๆ อย่างไม่เคยขาด

ในฐานะที่เป็นครู เรามีหลายช่วงเวลาทำนองนี้ ที่เราสามารถจะแสดงให้เห็นเด็ก ๆ มองเห็นความรักของพระเยซู ฉันเองต้องการนำนักเรียนไปหาพระองค์ ฉันไม่ต้องการปล่อยโอกาสที่จะสร้างแรงกระทบจิตใจของพวกเขาในเรื่องความรักของพระเยซู ซึ่งจะมีผลไปชั่ววันรันดร์ให้หลุดลอยไป

ส่วนหนึ่งของเงินถวายของวันสะบาโตที่สิบสาม จะนำไปเป็นกองทุนเพื่อขยายโรงเรียนมามาเวย์ อะทอสเคย์ตัน ซึ่งเป็นโรงเรียนสำหรับเด็กพื้นเมืองของประเทศแคนาดา ให้ขยายโครงการออกไป เพื่อจะสามารถรับนักเรียนได้มากขึ้น ซึ่งเท่ากับเรามีโอกาสนำเด็ก ๆ มาหาพระเยซูได้มากขึ้น...ขอบคุณพี่น้องในพระเจ้าทั่วโลกที่ได้ถวายเงินช่วยพันธกิจการประกาศ ผ่านสถาบันการศึกษาในประเทศแคนาดา ขอพระเจ้าอวยพระพรให้กับท่านโดยทั่วกัน..ในนามพระคริสต์เจ้า...อาเมน

ข้อมูลตัวน

- ตัว “บีเวอร์” ที่พบเห็นในแถบภาคเหนือของอเมริกา ถือว่าเป็นสัตว์ประจำชาติของประเทศแคนาดา
- รัฐ “แอลเบอร์ตา” ของแคนาดา เป็นพื้นที่ ที่ปราศจากหนูประเภทต่างๆ มานานกว่า 50 ปี
- ลูกหมี่ชื่อ “วินนี่เพ็ก” ถูกส่งจากแคนาดาไปให้สวนสัตว์ในกรุงลอนดอนในปี 1915 เด็กชายตัวเล็กชื่อ คริสโตเฟอร์ โรบิน ไมลน์ รักที่จะไปเยี่ยมลูกหมี่ชื่อ “วินนี่เพ็ก” ตัวนี้ทุกบ่อย ความรักผูกพันที่เขามีกับลูกหมี่ตัวนี้ตลใจให้พ่อของเขาชื่อ “มิสเตอร์ ไมล์” ประพันธ์นิทานสำหรับเด็กขึ้น โดยให้ชื่อว่า “วินนี่หมี่พู” นิทานเรื่องนี้เป็นที่นิยมนำอ่านของเด็กๆ ยาวนานจนกระทั่งบัดนี้

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 19 พฤษภาคม 2018

การพูดคุยกับคนตาย

เล่าโดย คิม ฮาร์ริงตัน วัย 45...รัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา

ครูสอนชั้นมัธยมปลายคนหนึ่ง คือ คิม ฮาร์ริงตัน กำลังฟังเด็กสาววัยรุ่น อายุ 17 ปี ชื่อ เชลลี กำลังพรรณนาการสนทนา ที่เธอได้พูดคุยกับคุณปู่ของเธอ เมื่อคืนวันก่อน

เชลลี และคุณปู่ของเธอกำลังพูดคุยกัน เกี่ยวกับอนาคตของเธอ ขณะที่ทั้งสองนั่งอยู่ในบ้านพักของปู่ที่หมู่บ้านที่รัฐบาลจัดสรรให้ชาวพื้นเมืองได้อยู่อาศัยร่วมกัน ซึ่งอยู่ในรัฐแอลเบอร์ตา ประเทศแคนาดา

เมื่อครูคิม ฮาร์ริงตันได้ฟังเรื่องราวของปู่ที่ให้ความสนใจในอนาคตของหลานสาว จึงกล่าวชมว่า คุณปู่ของเธอช่างเป็นคนคิดการไกล เขาอยากให้เธอมีอนาคตที่ดี....ตอนนี้คุณปู่ของเธออายุกี่ปีนะ”

เชลลีทำหน้าที่เศร้าตอบว่า คุณปู่ของเธอตายไปเมื่อสองปีที่แล้ว

เมื่อฉันได้ทราบว่าคุณปู่ของเชลลีได้ตายไปแล้ว ขนตามแขนทั้งสองข้างของฉันตั้งชันขึ้น ครูคิมกล่าวว่า “ฉันรู้สึกเหมือนกับว่า ฉันกำลังกำลังเผชิญหน้ากับวิญญาณชั่วร้าย”

คิม เป็นครูสอนวิชาวิทยาศาสตร์กับวิชาคณิตศาสตร์ของโรงเรียนมามาเวย์ อะทอสเคย์ตัน ซึ่งเป็นโรงเรียนสำหรับเด็กชาวพื้นเมืองของประเทศแคนาดา เมื่อปีที่แล้ว 2017 โรงเรียนแห่งนี้มีนักเรียนรวมกัน 200 กว่าคน โดยมีชั้นเรียนจากชั้นอนุบาลถึงชั้นสิบสอง เด็กนักเรียนส่วนใหญ่มาจากครอบครัวชนพื้นเมือง ที่ยังถือปฏิบัติตามประเพณีดั้งเดิม คือการกราบไหว้ดวงวิญญาณ

เชลลีพูดหลายครั้งเกี่ยวกับทูตผีให้ครูคิมของเธอฟัง อย่างเช่นผีร้ายเหมือนในนิยายที่ส่วนบนตัวเป็นคนส่วนท่อนล่างเป็นม้า (เหมือนนิยายตะวันตก) ผีท่อนล่างเป็นม้าจะกระโดดจากบ้านหนึ่งไปยังอีกบ้านหนึ่งในหมู่บ้านจัดสรร นอกจากนี้เชลลียังเล่าให้ครูคิมฟังด้วยว่า เธอเคยได้ฟังเรื่องเล่าเก่าๆ จากคนสูงอายุในหมู่บ้านว่า ญาติสูงอายุที่ตายไปแล้วบางคน ที่หวังลูกหลาน จะมาปรากฏตัวเป็นเงาร่างๆ ที่ต้นไม้ไม่ห่างจากบริเวณหน้าบ้าน เพื่อพูดจากับลูก หรือหลานของพวกเขา

เชลลีเล่าต่อว่า วันหนึ่งขณะที่เธอนั่งอยู่เฉยๆ คนเดียวเธอได้ยินเสียงเหมือนคนพูดกับเธอด้วยเสียงแผ่วเบา เธอพยายามเงี่ยหูตั้งใจฟัง...ตลอดเวลาที่ผ่านมาอย่างน้อยมีสองครั้งที่เธอได้พูดคุยกับคุณปู่ของเธอ ตอนนั้นเชลลีนั่งอยู่ที่เก้าอี้หน้าบ้านตามลำพัง ปู่ได้ถามเชลลีว่า “เธอต้องการอะไรบ้างสำหรับชีวิตของเธอ” ซึ่งเธอไม่ได้ตอบอะไร .. แต่ที่น่าสังเกตคือวิญญาณของปู่ไม่ได้บอกให้เธอทำอะไรที่เป็นด้านลบ เช่นบอกว่าจะโง่งงลงไปไหนเลย.. ส่วนใหญ่เป็นการพูดคุยธรรมดา และเชลลีบอกว่า หนูไม่รู้สึกกลัววิญญาณของปู่แต่กลับรู้สึกสบายใจเหมือนได้คุยกับปู่เหมือนตอนที่ปู่ยังมีชีวิตอยู่”

เมื่อครูคิมได้ยินเชลลีเล่าให้ฟังเรื่องวิญญาณคนตายเช่นนี้ ครูคิมรู้สึกไม่สบายใจมาก เธออธิษฐานเงี่ยๆ ต่อพระเจ้า ขอพระองค์ทรงประทานให้เธอเลือกคำที่เหมาะสมเพื่อพูดคุยกับเชลลี วันหนึ่งครูคิมได้เอ่ยถามเชลลีว่า “บอกครูหน่อย หนูเชื่อในวิญญาณของคนตายไหม เสียงพูดแผ่วเบาที่หนูได้ยิน เป็นเสียงของวิญญาณของปู่ของหนูจริงๆ หรือ ใครเป็นผู้ส่งวิญญาณมาพูดคุยกับหนู”

วันหนึ่งมีเสียงของวิญญาณพยายามจะพูดกับเชลลีอีก เชลลีตั้งสติแล้วพูดออกไปว่า “ถ้าเจ้าเป็นวิญญาณชั่วร้าย ฉันต้องการให้เจ้าออกไปจากตรงนี้เลย”

จากนั้นเชลลีเริ่มต้นร้องเพลงเกี่ยวกับพระเยซู ที่เธอได้เรียนรู้จากโรงเรียน เสียงของวิญญาณเจียบหายไป เมื่อครุคิมได้ทราบเรื่องที่เกิดขึ้นกับเชลลี เธอได้ร่วมมือกับเชลลีบ่อยขึ้น เพื่อให้เชลลีไว้วางใจในพระเจ้า ครุคิมกล่าวกับเชลลีว่า “พระเจ้าทรงพร้อมที่จะเข้ามาช่วย และปกป้องชีวิตของเธอ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น” เชลลีกล่าวว่าเรื่องนี้เกิดขึ้นเพราะเธอเปิดประตูให้กับวิญญาณ โดยเธอเคยทราบว่าตอนที่ปู่มีชีวิตอยู่ ปู่สนใจในอนาคตของเธอ...เมื่อปู่ตายแล้ว วิญญาณของปู่อาจมาให้คำแนะนำแก่เธอได้ ...วิญญาณชั่วร้ายจึงได้แฝงตัวเข้ามา”

ฉัน..ครุคิมจึงบอกกับเชลลีว่า “พระเจ้าทรงมีแผนการสำหรับเธอ แม้ว่าในตอนนี้อาจจะยังไม่ทราบว่าแผนการที่ว่ามันคืออะไรก็ตาม”

ครุคิมได้อ่านพระสัญญาจาก พระธรรม เยเรมีย์ 29:1 ให้เชลลีฟัง ซึ่งมีข้อความว่า “พระเจ้าตรัสว่า เพราะเรารู้แผนงานที่เรามีไว้สำหรับเจ้า เป็นแผนงานเพื่อสวัสดิภาพ ไม่ใช่เพื่อทุกข์ทรมาน เพื่อจะให้อ่อนแอและความหวังแก่เจ้า”

ครุคิมต้องการให้นักเรียนของเธอทุกคนทราบว่า พวกเขาขึ้นอยู่กับพระเจ้า ไม่ใช่อยู่ที่การควบคุมของวิญญาณตนใดตนหนึ่ง เธอทำป้ายขนาดย่อม และติดที่ผนังด้านหลังของนักเรียนทุกคนในชั้นว่า “ที่นั่นตัวนี้จับจองแล้วโดยเด็กของพระเจ้า”

ครุคิมกล่าวว่า “ฉันต้องการให้เด็ก ๆ ได้ทราบว่า พวกเขาเป็นเด็กพิเศษ ที่พระเจ้าทรงรักพวกเขา ไม่ว่าเขาแต่ละคนจะเป็นคนเช่นไร”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปช่วยขยายห้องวิทยาศาสตร์ และซื้อเครื่องอุปกรณ์สำหรับห้องทดลองวิทยาศาสตร์ เพื่อจะรับเด็กได้มากขึ้น และมีคุณภาพการศึกษาดีขึ้น ซึ่งแน่นอนพวกเขาจะได้เรียนรู้เรื่องพระเจ้าในสถาบันการศึกษาที่เข้มข้นนำภาคภูมิใจมากขึ้น

ข้อมูลด่วน

- สำนักงาน คอนเฟอเรนซ์ แอลเบอร์ตา มีสมาชิกโบสถ์ 11,646 คน และมีโบสถ์ 67 แห่ง
- คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส ถูกนำเข้าไปยังจังหวัด “แอลเบอร์ตา” ของแคนาดาเดือนพฤษภาคม ปี ค.ศ. 1895 โดยคนขายหนังสือของคริสตจักรสองคน (1) โทมัส แอสเลฟอร์ด และ (2) จอร์จ ดับเบิลยู. โซเลเซอร์
- ศาสนาจารย์คนแรกที่เข้าไปทำงานในจังหวัด แอลเบอร์ตา คือศาสนาจารย์ เอ็นรี บล็อก ชาวเยอรมัน ซึ่งเข้าไปทำงานใน เดือนตุลาคม ปี 1899 เพื่อเป็นศิษยาภิบาล กลุ่มนมัสการที่ใช้ภาษาเยอรมัน ที่ “เล็ดดัค”
- การข่มเหงเกิดกับเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสในเมือง แอลเบอร์ตา เกิดครั้งแรกในปี 1902 และ 1903 เมื่อ เจ.แอล. แฮมเรน ถูกปรับ 2 ดอลลาร์ สำหรับการทำงานงานในฟาร์มในวันอาทิตย์ และ เกปานัส ช่างตีเหล็กถูกปรับเพราะเปิดร้านตีเหล็กในวันอาทิตย์

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 26 พฤษภาคม 2018

การแก้ปัญหาในปั๊มน้ำมัน

เล่าโดย จอห์น เพนยา วัย 57...รัฐเวสต์เวอร์จิเนีย สหรัฐอเมริกา

เย็นวันหนึ่ง เครื่องรูดบัตรเคดิตที่ปั๊มน้ำมันแห่งนั้น ซึ่งตั้งอยู่นอกตัวเมืองในรัฐเวสต์เวอร์จิเนียเกิดขัดข้องทางเทคนิค จอห์น เพนยา และผู้ร่วมงานซึ่งเป็นหญิงคนหนึ่งทำงานในปั๊มน้ำมันแห่งนี้ไม่ทราบจะแก้ไขอย่างไร นอกจากขอให้ลูกค้าทุกคนจ่ายค่าน้ำมันเป็นเงินสด จะว่าไปปั๊มน้ำมันในพื้นที่แถบนั้นซึ่งมีทั้งหมด 23 แห่งต่างมีปัญหาเดียวกัน คือเครื่องรูดบัตรไม่ทำงาน ต้องขายน้ำมันด้วยเงินสดเหมือนกัน

จอห์น และเพื่อนร่วมงานผู้หญิงมองดูรถยี่ห้อ คาคิแลค คันใหญ่วิ่งเข้ามาในปั๊ม คนขับแต่งกายภูมิฐาน จอห์น รีบเข้าไปบอกว่าเครื่องรูดบัตรไม่ทำงาน ถ้าจะเติมน้ำมันขอจ่ายเป็นเงินสด เจ้าของรถคันหรือตั้งกล่าวพูดว่า ปั๊มอื่นๆ ในละแวกนี้ก็มีปัญหาเหมือนกัน เติมน้ำมันให้กับรถยนต์ของผมเถอะ จอห์น เติมน้ำมันให้กับรถของเขาตามคำขอ

เมื่อเติมน้ำมันเสร็จจอห์น รายงานว่า “40 เหรียญครับ” จอห์นคิดว่าเจ้าของรถจะจ่ายเป็นเงินสด เพราะเขาได้แจ้งล่วงหน้าไปแล้ว... ชายคนนั้นกล่าวว่า ผมไม่มีเงินสดหรอก ผมขอค้างไว้ก่อนวันพรุ่งนี้ผมจะผ่านมาเส้นทางนี้แล้วจะจ่ายให้ จอห์น พูดกับผู้จัดการปั๊ม ซึ่งให้คำแนะนำว่าขอให้ลูกค้าจอดรถไว้ที่ปั๊ม แล้วเขาเดินไปกดเงินจากตู้เอ.ที.เอ็ม. ที่ไหนสักแห่งมาจ่ายให้ แต่ลูกค้ากล่าวว่า “ผมไม่มีทางไหนที่จะหาเงินสดทันเย็นวันนี้” จอห์นรู้สึกท้อใจว่าชายเจ้าของรถเป็นคนดี จอห์นกล่าวว่า “ผมจะใช้เงินสดส่วนตัวของผมจ่ายค่าน้ำมันแทนคุณไปก่อน ขอคุณมอบใบขับขี่ของคุณไว้กับผม... และเมื่อนำเงินมาให้ผมพรุ่งนี้ ผมจะคืนใบขับขี่ให้คุณ”

ชายคนนั้นตอบตกลง และมอบใบขับขี่ของเขาให้กับจอห์น แล้วจับมือจอห์นเขย่า พูดว่า “ขอบคุณครับ พรุ่งนี้เจอกันที่นี่” แล้วขับรถออกไป

หลังจากชายคนนั้นขับรถจากไป ผู้หญิงเพื่อนร่วมงานพูดกับจอห์นว่า “นี่จอห์นดูท่าคุณจะสูญเสียเงินไปอย่างไม่เข้าท่านะ ทำไมยอมจ่ายเงินแทนเขา ไม่น่าใจดีเกินไปเพื่อนร่วมงานของเรา”

จอห์นกล่าวว่า “ผมเชื่อว่าเขาจะกลับมา และคืนเงินให้กับผมนะ”

ในวันรุ่งขึ้นชายคนนั้นขับรถคันเดิมเข้ามาแล้วยื่นเงินให้จอห์น พลังกล่าวว่า “ขอบคุณมากคุณจอห์น นี่คือเงิน 40 เหรียญ ของคุณ... มีอะไรที่ผมจะทำให้กับคุณได้ไหม” เขากล่าวทำที่จริงใจ อย่างรู้สึกขอบคุณจริง ๆ

จอห์นไม่ต้องการรางวัล หรือ เงินเพิ่มเติม จึงตอบไปว่า “ไม่ครับ..ขอบคุณครับที่มีน้ำใจให้” ขอพระเจ้าอวยพระพรให้คุณ และให้การเดินทางของคุณปลอดภัยทุกวันนะครับ”

ชายคนนั้นยิ้มให้พูดว่า “ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรให้คุณเช่นกัน” แล้วขึ้นรถขับออกไป

การพบปะที่ไม่คาดหวัง

เย็นวันนั้นจอห์นเล่าประสบการณ์ที่ไม่ธรรมดาให้ภรรยาของเขาชื่อ “ซารอน” ฟัง แต่จอห์นยังไม่จบมิสเตอร์ “จิม” พ่อตาซึ่งมาเยี่ยมลูกสาว ซึ่งก็คือภรรยาของจอห์น เดินเข้ามาและพูดเรื่องพระคัมภีร์ จิมเป็นคริสเตียน เซเวนธ์เดย์แอดเวนติส และได้กล่าวเชิญจอห์นให้ไปเยี่ยมโบสถ์แอดเวนติสแล้วสักครั้งหนึ่งเมื่อเดือนก่อน วันนี้เมื่อ

จิมทราบ ว่า จอห์นไม่มีตารางทำงานที่ปั้มน้ำมันในวันเสาร์ที่จะถึงนี้ จึงกล่าวเชิญจอห์นให้ไปเยี่ยมโบสถ์ในวันเสาร์ ซึ่งก็คือวันมะรืนนี้... จอห์นรู้สึกเกรงใจพ่อตาจึงตอบไปว่า

“ตกลงครั้งนี้ผมรับปากจะไปครับ” เขาตอบ

จอห์น เกิดในครอบครัวคริสเตียนที่โบสถ์ในวันอาทิตย์ ในเมืองคลีฟแลนด์ จอห์นเคยไปนมัสการที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีสสองสามครั้งกับภรรยาตอนแต่งงานใหม่ๆ ส่วนภรรยาเติบโตในโบสถ์แอ๊ดเวนตีส แต่ตอนนี้ภรรยาหยุดไปโบสถ์มาหลายปีแล้ว

ในเช้าวันสะบาโต จอห์นนั่งอย่างอึดอัดใจเล็กน้อยข้างจิมซึ่งเป็นพ่อตาในโบสถ์แอ๊ดเวนตีส ที่เบ็กเลย์น์ เวสต์ เวอร์จิเนีย รอเวลาที่ชั่วโมงนมัสการจะเริ่มต้น ไม่กี่นาทีต่อมา ศาสนาจารย์เดินเข้ามาจากด้านข้างของโบสถ์ จิมพูดกับจอห์นว่า “จอห์น พ่ออยากให้จอห์นพบกับศิษยาภิบาลสักครั้ง”

จอห์นตอบว่า “ได้ครับพ่อ..ผมมีคำถามเกี่ยวกับพระคัมภีร์อยู่สองสามข้อ อยากถามเขาอยู่เหมือนกัน”

ขณะที่ศาสนาจารย์คนนั้นเดินตามทางเดินระหว่างม้านั่งในโบสถ์ จอห์นมองตามและคิดว่า “ฉันเคยเห็นเขาคอนนี้ที่ไหนสักแห่ง...เป็นที่ไหนนะ”

เมื่อจิมแนะนำศิษยาภิบาลให้รู้จักกับ จอห์น ผู้เป็นลูกเขย...ศาสนาจารย์จ้องหน้าจอห์น พูดเปรยๆ ว่า ผมเคยพบคุณที่ไหนสักแห่ง แต่นึกไม่ออกในตอนนี่”

ชายทั้งสองจ้องหน้าซึ่งกันและกันสักครู่หนึ่ง เสร็จแล้วจอห์นอุทานออกมาว่า “อาจารย์เป็นคนนั้นที่ปั้มน้ำมันเมื่อวันก่อน นั่นเอง !”

“โอ..ใช่แล้ว คุณเป็นคนที่ย้ายค่าน้ำมันรถยนต์ให้ผมนั่นเอง !”

หลังการเลิกนมัสการในโบสถ์ จอห์น และศาสนาจารย์ชามูเอล ซิมมูโซซยา ซึ่งเป็นคนพื้นเมืองจากประเทศแซมเบีย อพยพมาอยู่สหรัฐอเมริกาตั้งแต่สมัยคุณพ่อ อธิบายให้จิมทราบว่า เขาพบกับจอห์นอย่างไร

จอห์น พูดออกมาว่า “ผมเคยพูดถึงสิ่งดีๆ ว่า “ผมโชคดี” แต่ตอนนี้ผมขอเปลี่ยนไปพูดว่า “นี่เป็นพระพรจากพระเจ้า”

เรื่องส่วนที่เหลือทั้งหมด

การที่จอห์น ได้รู้จักกับศาสนาจารย์แอ๊ดเวนตีสในวิธีพิเศษ ทำให้จอห์นรู้สึกประทับใจว่า พระเจ้าทรงนำเขาให้รู้จักกับพระองค์ จอห์นเริ่มไปนมัสการที่ “โบสถ์แอ๊ดเวนตีสสเปนเซอร์” ซึ่งอยู่ใกล้บ้านมากกว่า ต่อมาไม่นานภรรยาของจอห์น ซึ่งเกิดในครอบครัวแอ๊ดเวนตีส แต่ได้หลงหายไป ได้กลับเข้าโบสถ์ และรับบัพติศมา

ต่อมามิชชัน “เวอร์จิเนีย ตะวันตก” ได้รับส่วนหนึ่งของเงินถวายวันสะบาโตที่สิบสามในปี 2015 สำหรับโครงการ การเปิดประชุมเผยแพร่ในที่สาธารณะ 35 แห่งในปีนั้น โบสถ์สเปนเซอร์ ซึ่งอยู่ในเขตเวอร์จิเนีย ตะวันตก ได้งบประมาณเปิดการประชุม 1 ใน 35 แห่งนั้นด้วย ในการเปิดประชุมครั้งนั้น เป็นช่วงที่จอห์นมานมัสการที่โบสถ์พอดี ในวันที่จอห์นไม่ได้เข้ากะทำงาน เขาจะออกไปแจกใบปลิว และเยี่ยมเยียนตามบ้านของผู้ที่มาในการประชุม

เสร็จการประชุมเผยแพร่ในที่สาธารณะ ซึ่งมี “วิลเลียม ไอแอนนาโค” ผู้ปกครองโบสถ์คนหนึ่งเป็นผู้เทศนา มีผู้ตัดสินใจรับบัพติศมา 2 คน ในวันเสาร์ หลังการประชุมเสร็จลง แต่จอห์นไม่ได้อยู่ในสองคนนั้น อาจารย์ “ดาเนียล โมริโคเน” ซึ่งเป็นศิษยาภิบาลประจำโบสถ์ได้มาเยี่ยมจอห์นที่บ้าน ได้ถามจอห์นตรงๆ ว่ามีอะไรทำให้คุณยังไม่ถวายดวงใจให้พระเยซู

จอห์น ได้ตอบอาจารย์ดาเนียลว่า “เมื่อผมมองไปที่สมาชิกโบสถ์แล้ว ผมไม่แน่ใจว่าผมสะอาดเพียงพอที่จะรับบัพติศมาหรือเปล่า”

อาจารย์ได้ตอบว่า “ถ้าคุณมองไปที่คนอื่น คุณไม่อยากจะรับบัพติศมา ดังนั้นให้คุณมองไปที่พระเยซู ผู้ซึ่งรักคุณ และสิ้นพระชนม์ไถ่บาปของคุณ...พระองค์พร้อมจะต้อนรับคุณในทุกสภาพที่คุณเป็นอยู่”

ถ้อยคำนั้นทะลุสู่กลางใจของจอห์น เย็นวันนั้นเป็นวันศุกร์เขาได้โทรบอกศิษยาภิบาลว่า “ผมจะเข้าร่วมในพิธีบัพติศมาในครั้งนี้อย่างไร...ผมต้องทำอะไรบ้างสำหรับพิธีบัพติศมาวันพรุ่งนี้”

จอห์นเป็นพยานหลังบัพติศมาว่า “ความรัก และความเสียสละพระชนม์ชีพของพระเยซู ตลอดจนถึงมองเห็นความดีของเหล่าสมาชิกโบสถ์ ทำให้ผมตัดสินใจถวายชีวิตให้พระเยซูในวันนี้” ในปลายปีนั้นจอห์น วัย 57 ปี ได้รับเลือกให้เป็นมัคทายกของโบสถ์แอ๊ดเวนตีสสเปนเซอร์ และเขามีความกระตือรือร้นในการประกาศส่วนบุคคล เขากล่าวว่า “ผมต้องการนำพระพรแห่งความรอดไปสู่ผู้คนในชุมชนเหมือนกับที่ผมได้รับมา”

จอห์นกล่าวอีกว่า “ผมได้อาศัยอยู่ที่แถบนี้มาเป็นเวลา 30 ปี และผู้คนรู้จักผม...พวกเขามองเห็นว่า ชีวิตของผมได้รับการเปลี่ยนแปลงอย่างไร หลังจากที่ผมได้กลับใจใหม่ และได้รับบัพติศมา ผมต้องการเข้าถึงผู้คนในชุมชนเพื่อพระคริสต์ครับ”

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านทั่วโลก ที่ได้ถวายเงินถวายในวันสะบาโตในปี 2015 ซึ่งมีส่วนทำให้จอห์นได้พบความจริงในคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส และได้กลับใจใหม่...ขอพี่น้องถวายเงินถวายในครั้งนี้ด้วยเช่นกัน เพื่อพันธกิจของพระเยซูจะได้ประกาศออกไป... ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรให้ทุกท่าน

*****

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 2 มิถุนายน 2018

หนังสือเล่มเล็กที่คอยคุณหลัง

เล่าโดย จัวนิตา เช็ทลิว วัย 67...รัฐเวสต์เวอร์จิเนีย สหรัฐอเมริกา

จัวนิตา เป็นน้องคนเล็กสุดในพี่น้องเจ็ดคน พวกเขาไม่ชอบไปโบสถ์ ตั้งแต่เป็นเด็กมาแล้ว พวกเขาเติบโตขึ้นจากฟาร์มยากจน เจ้าของไม่มีทุนซื้อเครื่องมือการเกษตร แคมป์พื้นที่ของฟาร์มอยู่แถบภูเขา “แอฟพาลาเชน” ในรัฐเวสต์เวอร์จิเนีย

คุณแม่บังคับให้จัวนิตา เดินเท้าไปโบสถ์กับพวกพี่ๆ ตั้งแต่อายุยังน้อย โบสถ์ที่ว่าอยู่ห่างออกไปถึง 6 กม. ไปถึงก็ 12 กิโลเมตร อย่างไม่ดีเมื่อฤดูหนาวมาเยือน จัวนิตา ไม่ได้ไปโบสถ์เพราะถนนปกคลุมไปด้วยหิมะหนาหลายนิ้ว

พวกพี่ๆ ของจัวนิตา ก็เช่นเดียวกันบอกว่า เราไม่ชอบไปโบสถ์เพราะเด็กคนอื่น ๆ ในโบสถ์พูดล้อเราที่เราต้องเดินเท้า ขณะที่เด็กคนอื่น ๆ นั่งรถยนต์มาโบสถ์กับพ่อแม่ เมื่อพวกเขาโตขึ้นพวกเขาจึงแทบไม่คิดถึงคำว่า “โบสถ์” เลยในจิตใจ

ในครอบครัวของจัวนิตาไม่มีใครเคยมีพระคัมภีร์ในบ้านเลย เพราะพ่อแม่ของพวกเขาอ่านไม่ออก เขียนหนังสือไม่ได้พวกเขามีความสนใจในเรื่องศาสนาเพียงเล็กน้อย แม่พูดกับลูกๆ ว่า “พ่อและแม่ต่างได้รับบัพติศมาแล้ว ขณะที่พวกเราอยู่ในบ้านของพ่อแม่ตอนยังหนุ่มสาว และไปโบสถ์เสมอในแถบภูเขานี้เอง

จัวนิตา ไม่ชอบชีวิตในวัยเด็กของเธอ เพราะอยู่ในสภาพแวดล้อม “ไม่ดีเลย” คุณพ่อของเธอเป็นทหารผ่านศึกในสงครามโลกครั้งที่สอง และเขาพิการไปข้างหนึ่ง ในฐานะเป็นเจ้าของฟาร์ม เขาต้องจ้างคนงานหลายคน คนงานเหล่านั้นกินเหล้ากันบ่อย พูดจาหยาบค้าย จัวนิตา จำได้ว่า “เป็น สิ่งเลวร้ายที่ได้เติบโตในฟาร์มเช่นนั้น”

เมื่อโตขึ้นหน่อยพ่อแม่ส่งเด็ก ๆ ไปเรียนหนังสือในที่ห่างไกลต้องพักในหอพัก ปิดเทอมที่คิดถึงพ่อแม่ แต่ไม่อยากจะกลับมาเห็นสภาพแวดล้อมไม่ดีที่บ้าน และฟาร์ม

ตอนนี้จัวนิตาโตเป็นผู้ใหญ่และแต่งงานแล้ว ชีวิตการแต่งงานของเธอไม่สมหวัง จนต้องหย่าสองครั้ง จัวนิตา มีลูกสาวสองคน และเปลี่ยนงานหลายครั้ง วันหนึ่งเมื่อลูกสาวทั้งสองขอไปโบสถ์ เธอตอบไปแบบขวานผ่าซากว่า “แม่ไม่ใช่คนเสแสร้ง กลางคืนไปงานเลี้ยงเกือบทั้งคืน ตอนเช้าแต่งตัวแต่งหน้าไปโบสถ์”

อยู่มาวันหนึ่ง จัวนิตาเปิดตู้จดหมายหน้าบ้าน เธอพบหนังสือเล่มบางๆ พูดเชิญชวนให้ไปเข้าร่วมสัมมนา “คำพยากรณ์ในพระธรรมวิวรณ์” ก่อนหน้านั้นจัวนิตาได้รับแผ่นพับ หรือหนังสือเล่มเล็กเกี่ยวกับเรื่องศาสนาหลายครั้ง แต่จัวนิตาไม่สนใจ แต่ในครั้งนี้เธอรู้สึกว่ามี ความปรารถนาจะเข้าร่วมสัมมนา

จัวนิตากล่าวเป็นพยานในภายหลังว่า “มันเหมือนมีคนคอยคุณหลังให้ก้าวไปข้างหน้า” ฉันไม่เคยรู้สึกอย่างนั้นมาก่อน มีบางสิ่งคอยผลักดันให้ฉันเดินหน้า...ฉันจึงไปเข้าสัมมนา”

ฉันไปร่วมสัมมนาคำพยากรณ์พระธรรมวิวรณ์ ซึ่งจัดขึ้นที่คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส์ใน “เบ็กเลย์” เมืองที่สงบในเวสต์เวอร์จิเนีย ซึ่งมีประชากร 17,200 จัวนิตารู้เพียงว่าคริสตจักรแอ๊ดเวนตีส์เป็นคริสเตียนคริสตจักรหนึ่ง แต่ไม่ทราบว่าคริสตจักรแอ๊ดเวนตีส์สอนแตกต่างจากคริสตจักรอื่นอย่างไร โดยเฉพาะพวกเขาไปนมัสการพระเจ้าในวันเสาร์ ดังนั้นเมื่อจัวนิตาพบสมาชิกโบสถ์ที่มาช่วยในการประชุมสัมมนา จัวนิตาได้ถามว่า “เหตุใดคุณจึงไปนมัสการพระเจ้าในวันเสาร์”

สมาชิกโบสถ์ยิ้มแล้วตอบว่า “ศาสนาจารย์ของเราจะนำเสนอเรื่องนี้ในภายหลังโปรดมาฟังทุกคืน” แม้ว่าจัวนิตาจะรู้สึกผิดหวังบ้างที่ไม่ได้รับคำตอบตรงๆ แต่ในคืนต่อมา ศาสนาจารย์หรือผู้ประกาศที่เป็นผู้บรรยายยังไม่

นำเสนอเรื่องวันสะบาโต ดังนั้นจิวินดาจึงถามคำถามเดิมซ้ำหลังการประชุม อีกครั้งหนึ่งที่จิวินดาได้รับรอยยิ้ม และคำสัญญาว่า หัวข้อดังกล่าวจะได้รับการนำเสนอแน่นอนในอีกไม่กี่คืนข้างหน้า

จิวินดา กล่าวว่า “มันเป็นความลึกลับอะไรบอกไม่ถูก ฉันอยากทราบคำตอบจริงๆ ฉันไม่เข้าใจเลยว่าทำไมพวกเขาไม่ให้คำตอบในเมื่อฉันสนใจอยากทราบ

อย่างไรก็ดีนอกเหนือจากอยากทราบว่า เหตุใดคริสเตียนเซเวนต์เดย์นัมัสการพระเจ้าในวันเสาร์ ในเมื่อคริสเตียนอื่นๆ นัมัสการในวันอาทิตย์ อีกอย่างที่ผมอยากทราบด้วยคือฉันเคยได้ยินมาว่า ในอนาคตพระเจ้าจะทรงพิพากษามนุษย์ในโลก ผู้ใดไม่กลับใจใหม่และรับบัพติศมาจะต้องได้รับความพิณาศ..เรื่องนี้จริงหรือไม่ ถ้าจริง ฉันจะเตรียมตัวสำหรับอนาคตได้อย่างไร ความคิดในเรื่องการพิพากษาทำให้ฉันหัวนวดมาก

การประชุมสัมมนาที่กำหนดสี่สัปดาห์ เมื่อถึงสิ้นสุดสัปดาห์ที่สอง ที่ประชุมสัมมนาได้มอบพระคัมภีร์หนึ่งเล่มให้กับผู้ที่มาประชุมอย่างสัตย์ซื่อ เมื่อได้รับพระคัมภีร์ จิวินดาเปิดอ่านด้วยความสนใจ เธอนำพระคัมภีร์มาในการประชุมด้วย เมื่อผู้บรรยายพูดถึงข้อพระคัมภีร์ข้อใด เธอจะเปิดไปอ่านด้วย และในที่สุดผู้บรรยายได้เสนอเรื่อง วันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโต เธอฟังตระหนกกว่า พระเจ้าได้ทรงแยกวันที่เจ็ดไว้ต่างหากตอนที่พระองค์ทรงสร้างโลกเสร็จในหกวัน และวันที่เจ็ดทรงตั้งไว้เป็นวันบริสุทธิ์ (ปฐมกาล 2:2, 3) ทรงกล่าวทวนซ้ำความสำคัญของวันสะบาโตในพระบัญญัติข้อที่สี่ อพยพ 20:8-11 จิวินดา ได้เรียนรู้ว่า พระเยซูทรงถือรักษาวินสะบาโต พระองค์เสด็จมายังโลกไม่ใช่เพื่อทำลายพระบัญญัติแต่เพื่อ “ที่จะเซ็ดชูพระธรรมและกระทำให้พระธรรมนั้นมีเกียรติ” (อิสยาห์ 42:21)

จิวินดาได้รับบัพติศมากับอีก 15 คนในเดือนกันยายน 2016 จากการประชุมสัมมนาที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีส เบ็คเคิลีย์ ซึ่งเป็น 1 ของการประชุมเผยแพร่จำนวน 35 แห่งซึ่งจัดขึ้นทั่วทั้งรัฐเวสต์เวอร์จิเนีย จากงบประมาณ ซึ่งได้มาจากเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของปี 2015

ตอนนี้ จิวินดา เธออายุ 67 ปีแล้ว เธอได้ถวายจิตใจแก่พระเยซู เธอไม่กล่าวคำสวดสาบานอีกต่อไป ไม่ดื่มเบียร์ ไม่ดื่มสุรา และไม่เข้าบาร์เพื่อการสังสรรค์ หรือเต้นรำ เหมือนเมื่อก่อน

จิวินดา กล่าวเป็นพยานว่า “ฉันเป็นคนมีนิสัยอารมณ์ร้อน..เป็นคนหงุดหงิดง่าย ตอนนี้ฉันใจเย็นขึ้นเยอะกว่าที่เคยเป็นมา ตอนนี้แม่แต่พูดกับลูกสาวของฉัน เมื่อฉันพูดถ้อยคำไม่ดี ฉันแม่แต่พูดว่า “แม่เสียใจ ยกโทษให้แม่ด้วยนะจ๊ะ” เป็นต้น

จิวินดาบอกกับผู้เขียนชาวชัชนี่แทนเธอว่า “บางครั้งฉันถูกทดลองให้อยากดื่ม ทั้งนี้การดื่มเป็นวิธีทำให้ฉันลืมความเจ็บปวดในอดีต ตอนนี้ฉันเลิกคบหาเพื่อนเก่า ส่วนการคบหาเพื่อนใหม่ ฉันต้องใช้ความระมัดระวังเพื่อจะไม่มีใครชวนฉันกลับไปดื่ม หรือใช้ชีวิตอย่างเดิมอีก”

จิวินดา ให้คำแนะนำว่า ปัจจุบันฉันคบเฉพาะเพื่อนคนใหม่ ที่เป็นคนดีเท่านั้น ...ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่ถวายเงินถวายเพื่อพันธกิจของพระเจ้า ในไตรมาสนี้ ขอท่านทั้งหลายได้อธิษฐานเพื่อพวกเราในพันธกิจการรับใช้พระเจ้าด้วย...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรให้ทุกท่าน... ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

สถานที่ตั้งมิชชัน

- ส่วนใหญ่ ของพื้นที่เวสต์เวอร์จิเนียอยู่ในเขตดูแลของ “คอนเฟอเรนซ์เมทาเทน วิว” ซึ่งมีสมาชิกโบสถ์รวม 2, 303 คน และมีโบสถ์ 33 แห่ง
- งานของพระเจ้าใน
- สหรัฐอเมริกา อยู่ภายใต้การดูแลของ “สำนักงานภาคอเมริกาเหนือ” มีโบสถ์ทั้งหมด 5,493 แห่ง และมีสมาชิกโบสถ์รวม 1,225,317 คน จากประชากรรวม 360,605,000 คน จึงมีอัตรา แอ๊ดเวนตีส 1 คน ต่อประชากรทั่วไป 294 คน

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 9 มิถุนายน 2018

ฉันเดินออกมา

เล่าโดย ไอต้า เอลิซาเบธ ดาวิส วัย 65...รัฐเวสต์เวอร์จิเนีย สหรัฐอเมริกา

(ถ้าเป็นไปได้ขอผู้หญิงเป็นผู้เล่าข่าว ใช้สรรพนาม “ฉัน” แทน ไอต้า)

เมื่อฉันเป็นเด็กหญิงตัวเล็ก คุณยายซึ่งเป็นเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสได้จัดแจงให้ฉันไปที่โบสถ์เพื่อศึกษาพระคัมภีร์ทุกคืนวันพุธ ที่โบสถ์ “เบ็กเลย์ รัฐเวสต์เวอร์จิเนีย” ส่วนในเช้าวันสะบาโต ฉันเดินระยะทางแปดช่วงตึกเพื่อไปที่โบสถ์ เรื่องไปโบสถ์ฉันต้องไป ฉันไม่อาจทำอย่างอื่นได้ และเมื่อโบสถ์เลิกฉันต้องกลับมาที่บ้าน จะเถลไถลไปที่อื่นไม่ได้

คุณยายเลี้ยงดูส่งเสริมฉัน ซึ่งเป็นลูกคนเล็กของพี่ๆ อีกหกคน คุณยายของฉันเป็นคนเข้มงวด ฉันไม่ได้รับอนุญาตให้ใส่กระโปรงสั้น ฉันต้องอ่านพระคัมภีร์ทุกเย็นวันศุกร์ คุณยายไม่อนุญาตให้ใครทำงาน หรือทำอะไรหลังจากดวงอาทิตย์ตกดินเย็นวันศุกร์ ถึงดวงอาทิตย์ตกดินเย็นวันเสาร์ คุณยายไม่อนุญาตให้ฉันไปนมัสการที่โบสถ์วันอาทิตย์ ชีวิตวัยเด็กของฉันมีเพียงไปโรงเรียน และไปโบสถ์ นี่คือรูปแบบที่ฉันถูกเลี้ยงดูและเติบโตขึ้นมา

เมื่อฉันอายุได้ 14 ปี ฉันย้ายไปอยู่กรุงนิวยอร์ก กับพี่ๆ ที่อายุมากกว่า ฉันถูกเปิดตัวให้เห็นโลกกว้าง และหยุดไปนมัสการที่โบสถ์ หลังจากเรียนจบมหาวิทยาลัย ฉันทำงานเป็นพนักงานบัญชีในบริษัทประกันชีวิตซึ่งตั้งอยู่บนถนนวอลสตรีท และต่อมาฉันได้สอบเข้าทำงานเป็นข้าราชการในตำแหน่งผู้ตรวจบัญชีในกรุงวอชิงตัน ตอนนั้นฉันได้เริ่มไปนมัสการที่โบสถ์วันอาทิตย์แห่งหนึ่ง

คืนวันหนึ่งฉันฝันไปว่า ฉันกำลังไถ่ที่ดินแปลงหนึ่ง ขณะที่ฉันเป็นเด็กคุณยายซึ่งมีรถไถนาได้ให้ลูกจ้างขับรถเข้ามา และไถพื้นที่ตรงนั้น เตรียมพื้นดินสำหรับการเพาะปลูก เมื่อฉันตื่นจากการนอนหลับ ฉันคิดว่านี่อาจเป็นเครื่องหมายว่าฉันควรกลับบ้าน “ฉันแต่งงานหลายปีแล้ว และวางแผนกับสามีไว้ว่าเราจะสร้างบ้านของเราเอง ดังนั้นเมื่อไปถึงบ้านเกิด ฉันเกิดความคิดจะสร้างบ้านบนที่ดิน ผืนที่คุณยายโอนให้เป็นกรรมสิทธิ์ของฉันและตอนนี้คุณยายได้ตายไปแล้วเมื่อสามปีก่อน

สามีของฉันเป็นข้าราชการเช่นเดียวกัน แต่เขาไม่รู้สักทีต้นต้นกับความคิดที่จะเป็นเจ้าของบ้านในรัฐเวสต์เวอร์จิเนีย แต่เขาก็ไม่ขัดข้องอะไรเมื่อฉันติดต่อผู้รับเหมา ให้เขาสร้างบ้านให้ตามพิมพ์เขียวที่เราให้กับเขา การสร้างบ้านดำเนินไปอย่างช้าๆ เพราะเราบอกผู้รับเหมาอย่างนั้น ถ้าเขามีงานอื่นรีบด่วนให้เขาไปรับงานก่อนได้ แต่ต้องขออนุญาตกับเราก่อน ดังนั้นบ้านค่อยเป็นรูปร่างขึ้นและสร้างเสร็จในหกปี บ้านเสร็จสวยงามตั้งบนเนิน บนที่ดินแปลงใหญ่ ตามที่เราวาดฝันไว้แต่เรายังคงทำงานในวอชิงตัน

เรากลับไปเยี่ยมบ้านบ่อยขึ้น หรือมีวันหยุดไม่กี่วันเราก็จะกลับบ้าน แต่เราได้กลับมาอยู่ที่บ้านหลังใหม่จริงๆ ก็ตอนที่เราเกษียณจากงานราชการ หลังจากเราได้กลับมาอยู่บ้านของเรา ฉันเริ่มมาคิดสงสัยว่า เหตุใดฉันต้องจากพี่น้อง และเพื่อนฝูงมาใช้ชีวิตอยู่ในบ้านเดิมซึ่งฉันเติบโตขึ้นมาตอนเป็นเด็ก จริงอยู่ฉันมีเพื่อนเก่าอยู่บ้าง และผูกมิตรกับเพื่อนใหม่ วันหนึ่งฉันอธิษฐานถามพระเจ้าว่า “เหตุใดฉันจึงย้ายมาอยู่ที่นี่”

ประมาณช่วงเวลานี้ฉันได้รับแผนพับแผ่นหนึ่งทางไปรษณีย์ เป็นการเชิญให้เข้าร่วมสัมมนาคำพยากรณ์ ฉันเชิญเพื่อนใหม่สามสี่คน ให้ไปร่วมสัมมนาครั้งนี้แต่ทุกคนปฏิเสธที่จะไป ในที่สุดฉันตัดสินใจจะไปตามลำพัง

ในคืนที่สี่ของการสัมมนา นักเทศน์ผู้บรรยายพูดถึงสัตว์ร้ายในพระธรรมดาเนียล และวิวรณ์ ถึงตอนนี้ฉันตระหนักเป็นครั้งแรกว่า ฉันกำลังเข้าร่วมสัมมนาที่ผู้ประกาศพระกิตติคุณเป็นเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส ด้วยเหตุผล

บางประการ ความเชื่อมโยงกับแอ็ดเวนตีสมิไม่ทำให้ฉันรู้สึกเฉยใจ ตอนที่ฉันลงทะเบียนในตอนเริ่มต้น และในคืนต่อๆ มา

ฉันเกิดความคิดถึงตอนเป็นเด็กที่ฉันถูกเลี้ยงดู และเติบโตขึ้นอย่างเคร่งครัด และความรู้สึกโดดเดี่ยวจากเพื่อนฝูงในช่วงวัยเด็กได้สะท้อนเข้ามาในความรู้สึก ฉันคิดว่าถ้าฉันเข้าร่วมการสัมนานี้อย่างต่อเนื่อง ฉันอาจสูญเสียเพื่อนทั้งหมดของฉัน

การประชุมสัมนาฟังเริ่มต้น ฉันลุกขึ้น และเดินอย่างรวดเร็วไปยังประตูออก สุภาพสตรีผู้ลงทะเบียนให้ฉันในคืนแรก หยุดฉันไว้ก่อนที่ฉันจะเดินออกนอกประตูไป เธอถามว่า ฉันจะไปไหน ฉันตอบไปว่า ฉันได้ยืมสิ่งต่างๆ เหล่านี้มาตลอดชีวิตของฉัน และฉันได้เล่าเกี่ยวกับคุณยายของฉัน คุณยายจะไม่ยอมให้ฉันไปไหน นอกจากการอ่านพระคัมภีร์ และการไปโบสถ์ แต่นั่นเป็นข้ออ้าง ฉันรู้ว่าฉันต้องอยู่ตามลำพัง ฉันต้องการมีเพื่อนขณะที่มาฟังการประชุมเพื่อการประกาศพระกิตติคุณ

สุภาพสตรีคนนั้น ภายหลังฉันได้ทราบว่าเธอเป็นครูสอนพระคัมภีร์ชื่อ “นาโอมิ ทริโคมิ” เธอยิ้มอย่างเข้าใจสถานการณ์ดี พลังสวมกอดฉัน เธอเชื่อเชิญให้ฉันอยู่ต่อจนเสร็จการประชุม มิตรภาพที่เธอหยิบยื่นให้ เป็นสิ่งที่ฉันต้องการจริงๆ

ฉันกลับไปนั่งที่เดิม และไปร่วมการประชุมทุกคืนจนเสร็จสิ้นการประชุมซึ่งใช้เวลาหนึ่งเดือนเต็ม ทุกคืนนาโอมิจะทักทายฉัน สวมกอดฉัน เธอไม่อาจนั่งเป็นเพื่อนฉัน เพราะมีหน้าที่ต้องทำ แต่ฉันทราบว่าฉันมีมิตรแท้ในที่ประชุม

ขณะที่ฉันนั่งฟังสิ่งที่อาจารย์นำเสนอ ความทรงจำในอดีตตอนอยู่ในวันเด็กได้ท่วมท้นขึ้นมา ฉันรู้สึกว่าเป็นเหมือนเด็กในโบสถ์อีกครั้งหนึ่ง เมื่อศาสนาจารย์ผู้เทศนา ขอให้ผู้ฟังถวายจิตใจให้พระเยซูด้วยการเข้าสู่พิธีบัพติศมา ขอให้เดินออกไปข้างหน้าเพื่อการอธิษฐานถวายตัว ฉันตอบสนองโดยการเดินออกไปตามคำเชิญ และฉันรู้สึกเหมือนได้กลับบ้าน

ฉันเป็นหนึ่งใน 16 คนที่เข้าร่วมคริสตจักรแอ็ดเวนตีสมิในเดือนกันยายน 2016 ซึ่งเป็นผลของการประชุม 1 ใน 35 แห่งที่ทำการเปิดประชุม ที่จัดขึ้นจากงบของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของปี 2015 สำหรับเปิดการประชุมเผยแพร่ทั่วทั้งรัฐเวอร์จิเนียใต้

เมื่อฉันมองย้อนไป 65 ปีในชีวิตของฉัน ฉันตระหนักว่าโบสถ์ และพระคัมภีร์ได้ฝังตรึงในตัวฉันเพราะคุณยายของฉัน พระเจ้าทรงปกป้องฉันเสมอ ตอนนี้ฉันเริ่มจะเข้าใจว่าเหตุใด พระเจ้าทรงเรียกฉันให้กลับมาที่รัฐเวสต์เวอร์จิเนีย เพราะฉันสามารถจะเคลื่อนไหวไปข้างหน้า และมุ่งมองไปยังสิ่งที่พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้ฉันทำ... ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่าน ที่มีส่วนถวายในปี 2015 และในปีนี้ 2018 เพื่อนำไปดำเนินพันธกิจของพระเจ้า อย่างที่ได้เล่าให้ทราบในข่าวมิชชั่น ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่านที่มีส่วนในพระราชกิจของพระเจ้า... ในนามพระเยซูเจ้า...อาเมน

ข้อมูลด่วน

- พื้นที่ประมาณ 75% เวสต์เวอร์จิเนีย ปกคลุมไปด้วยป่าทึบ
- รัฐเวสต์เวอร์จิเนีย เป็นเพียงรัฐเดียว ที่ได้รับการประกาศให้มีสถานะเป็นรัฐหนึ่ง จากประธานาธิบดีอับราฮัม ลินคอล์น
- เพราะพื้นที่ของรัฐเวอร์จิเนียเต็มไปด้วยภูเขา และลำธาร บางครั้งมีการเปรียบเทียบว่า นี่เป็นสวิตเซอร์แลนด์ ของสหรัฐอเมริกา

- รัฐเวสต์เวอร์จิเนียถือว่าเป็นรัฐที่ตั้งอยู่ภาคใต้สุด และเหนือสุด
- การส่งไปรษณีย์ในเขตพื้นที่เมืองฟรี ได้เริ่มต้นขึ้นในเมืองชาร์ลส ซึ่งอยู่ในเวสต์เวอร์จิเนีย เมื่อวันที่ 6 ตุลาคม 1896 และงานบริการส่งจดหมาย และสิ่งของนี้ได้ขยายไปทั่วสหรัฐอเมริกา
- ในปี 1947 ชัค ยีเกอร์ ชาวพื้นเมืองแห่ง แฮมลิน เวอร์จิเนียใต้ เป็นบุคคลแรกที่บินได้เร็วกว่าความเร็วของเสียง

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 16 มิถุนายน 2018

จดหมายจากสวรรค์

เล่าโดย คลิฟฟอร์ด ลอง วัย 61...รัฐเวสต์เวอร์จิเนีย สหรัฐอเมริกา

จดหมายฉบับหนึ่งส่งมาลงตู้ไปรษณีย์หน้าบ้านของ คลิฟฟอร์ด ลอง ซึ่งมีบ้านอยู่ในรัฐเวสต์เวอร์จิเนีย ซึ่งทำให้คลิฟฟอร์ดประหลาดใจมาก

จดหมายเขียนด้วยลายมือถามเขาว่า เขาอยากจะทำอะไรเกี่ยวกับพระคัมภีร์หลักสูตรทางไปรษณีย์ไหม ซึ่งเขาจะได้เรียนเรื่องวันสะบาโต สภาพของคนตาย และการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์

คลิฟฟอร์ด และภรรยาของเขาชื่อ แคทธี ไม่ได้ไปนมัสการที่โบสถ์ไหนเป็นประจำ แต่พวกเขาได้พูดคุยเกี่ยวกับการมองหาสถานที่ที่เหมาะสมที่จะไปนมัสการ แต่เมื่อพวกเขาไปนมัสการที่ไหน เขาทั้งสองมักจะมีคำถามในหลักข้อเชื่อของคริสตจักรนั้นเสมอ ว่าโบสถ์ที่พวกเขาไปเยี่ยมนมัสการ เป็นโบสถ์เที่ยงแท้หรือไม่

“คลิฟฟอร์ดมักจะพูดว่า... “มีหลักข้อเชื่อหลายข้อไม่สมเหตุผล” แม้ว่าศาสนาจารย์จะอ้างว่าคริสตจักรของเขาถูกต้อง แต่คลิฟฟอร์ดยังไม่เชื่อสนิทใจ จนกระทั่งวันที่เขาได้รับจดหมายส่งลงตู้ในวันนั้น

คลิฟฟอร์ดจึงลงทะเลเบียน บทเรียนพระคัมภีร์ดังกล่าว เมื่อได้รับบทเรียนมา คลิฟฟอร์ดจะศึกษาบทเรียนแต่ละบทอย่างตั้งใจ โดยเขานำไปยั้งที่ทำงานคือโรงไฟฟ้า ซึ่งเขาทำงานเป็นผู้ควบคุมดูแลคอมพิวเตอร์ที่ควบคุมเครื่องกำเนิดไฟฟ้า เขาเป็นพนักงานคนหนึ่งทำงาน “กะ” กลางคืน เมื่อเครื่องจักรทุกตัวดำเนินไปเรียบร้อย พนักงานจะมีเวลาว่าง พวกเขาเพียงแต่ฆ่าเสียงดูคอมพิวเตอร์เป็นครั้งคราวว่าเครื่องทุกตัวทำงานปกติหรือไม่ ดังนั้นคลิฟฟอร์ดจึงมีเวลาศึกษามาก เมื่อตอบคำถามในแผ่นคำถามเสร็จ คลิฟฟอร์ดจะส่งกลับไปโรงเรียน และรอรับผลว่า เขาได้ตอบคำถามถูกทุกข้อหรือไม่ พร้อมกับเขาจะได้บทเรียนใหม่ในบทต่อไป

คลิฟฟอร์ดมีคำถามเรื่องวันสะบาโตเรื่อยมา ตอนที่เขายังเป็นเด็กเขาได้ไปนมัสการที่โบสถ์วันอาทิตย์กับครอบครัว แต่คุณพ่อของเขามักจะพูดกับเขาว่า “พ่อไม่แน่ใจว่าได้นำครอบครัวมานมัสการพระเจ้าในวันที่ถูกต้องหรือไม่

คุณพ่อของผมเคยพูดว่า “เหตุใดพี่น้องคริสเตียนในคริสตจักรต่างๆ นมัสการพระเจ้าในวันอาทิตย์ ในเมื่อพระคัมภีร์กล่าวว่า “วันเสาร์เป็นวันสะบาโต วันบริสุทธิ์ของพระเจ้า” คลิฟฟอร์ดกล่าว ซึ่งแม้ผมเป็นเด็ก ผมยังรู้สึกสงสัยในจิตใจ”

ดังนั้นเมื่อบทเรียนพระคัมภีร์ที่คลิฟฟอร์ดกำลังเรียนอยู่ในเวลานี้ได้มาถึง “หัวข้อเรื่องวันสะบาโต” คลิฟฟอร์ดมองเห็นว่าบทเรียนมีเหตุมีผล เขามองเห็นแล้วว่า พระเจ้าทรงแยกวันที่เจ็ดไว้ต่างหากในตอนสร้างโลก และพระองค์ไม่เคยเปลี่ยนวันบริสุทธิ์เป็นวันอื่นในรอบสัปดาห์ แต่เขายังรู้สึกสงสัยอยู่ดีเหตุใดคริสตจักรต่างๆ นมัสการในวันอาทิตย์ เมื่อคลิฟฟอร์ดศึกษาหลักสูตรแรกสำเร็จแล้ว เขาลงทะเลเบียนศึกษาต่อในหลักสูตรที่สอง และในที่สุดได้ศึกษาหลักสูตรที่สามจนสำเร็จ คลิฟฟอร์ดได้ค้นพบความจริงอันน่าทึ่ง ซึ่งหลักสูตรที่สามมีชื่อว่า “เสียงแห่งคำพยากรณ์”

มาถึงตอนนี้โรงไฟฟ้าที่คลิฟฟอร์ดทำงาน ซึ่งใช้ถ่านหินเป็นเชื้อเพลิงได้ปิดตัวลง พนักงานในโรงไฟฟ้าได้รับการแจ้งล่วงหน้าแล้วว่า โรงไฟฟ้าถ่านหินจะปิดตัวลงในเวลาห้าปี ซึ่งวันนั้นได้มาถึง คลิฟฟอร์ด และคนอื่นๆ ได้หวังว่าโรงไฟฟ้าจะอยู่รอด เมื่อโรงไฟฟ้าต้องปิดตัวลงจริงๆ คลิฟฟอร์ด และพนักงานคนอื่นๆ ถูกบังคับให้ให้เกษียณอายุก่อนเวลา หลังจากทำงานได้ 27 ปี พร้อมกับได้เงินบำนาญ และเงินชดเชยก้อนใหญ่

แทนที่จะรู้สึกเศร้าโศก ฟลิฟฟอร์ด และภรรยา คือแคทรี รู้สึกสบายใจที่มีเวลามากขึ้นเพื่อศึกษาพระคัมภีร์ และไม่ต้องเผชิญกับความขัดแย้งเรื่องเวลาทำงาน และการถือรักษาวันสะบาโต

และในช่วงเวลานั้นเอง คลิฟฟอร์ด และแคทรีภรรยาของเธอ ได้พบผู้หญิง คนที่ส่งจดหมายเชิญให้ คริสฟوردศึกษาพระคัมภีร์หลักสูตรทางไปรษณีย์ เธอชื่อ “เดลซี คไนท์ลี” ซึ่งเป็นชาวไร่ และเป็นอาสาสมัครกิจการเผยแผ่ด้วยการเปิดประชุม ซึ่งได้เขียนจดหมายถึงคลิฟฟอร์ด และ แคทรี ว่าเธอจะมาเยี่ยมที่บ้านได้ไหม เมื่อได้รับคำตอบว่ายินดีต้อนรับ เดลซีได้เดินทางมาเยี่ยมสองสามีภรรยาที่บ้านของพวกเขา แคทรี และเดลซีกลายเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันทันทีที่ได้พบหน้าซึ่งกันและกัน

ในปี 2015 เดลซี เชิญให้สองสามีภรรยาไปร่วมฟังในการประชุมเผยแผ่พระกิตติคุณ ซึ่งเดลซีเป็นคนเทศนาพระวจนะเอง ที่โบสถ์ “วอลเลย์วิว เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส” ในเมืองบลูฟีลด์ คลิฟฟอร์ดและแคทรี ได้เดินทางไปเข้าฟังในการประชุมอย่างกระตือรือร้นทุกคืน พวกเขาได้เรียนรู้ว่า คริสตจักรโรมันคาทอลิก ได้เปลี่ยนวันนมัสการจากวันเสาร์มาเป็นวันอาทิตย์ และคริสตจักรภายใต้ร่มโปรเตสแตนต์ส่วนใหญ่ได้ ยอมรับการเปลี่ยนแปลงนี้ พวกเขาตระหนักว่าคริสเตียนจำนวนมากที่จริงจัง พวกเขานมัสการพระเจ้าในวันอาทิตย์เพราะธรรมเนียมประเพณี แต่ไม่ได้ตระหนักว่าพวกเขาละเมิดพระบัญญัติสิบประการของพระเจ้า

ช่วงระหว่างการประชุม แคทรีได้รับการตรวจ และวินิจฉัยโรคจากนายแพทย์ว่า เธอต้องได้รับการผ่าตัดช่อง จมูก แต่เธอขอเลื่อนวันผ่าตัดออกไป โดยขอเข้ารับการผ่าตัดหลังการประกาศเผยแผ่ที่เธอเข้าไปฟังทุกคืน ...คลิฟฟอร์ดผู้สามีกล่าวว่า “เธอผลัดวันการผ่าตัดผ่าตัดออกไป...เธอบอกกับผมว่า เธอไม่ต้องการ พลาดจากการประชุมหากไม่จำเป็นสุดขีด”

การประชุมเผยแผ่ ซึ่งมีผู้เข้าร่วมประชุมประมาณ 25 คน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นสมาชิกโบสถ์ แต่เมื่อการประชุม เสร็จสิ้นลง มีผู้ตัดสินใจรับบัพติศมา 2 คน คือ คลิฟฟอร์ดและแคทรี อย่างไรก็ตามในช่วงเวลาเดียวกันนี้มีการเปิด ประชุมเผยแผ่พระกิตติคุณอีก 34 แห่ง ซึ่งมาจากกองทุนการประกาศพระกิตติคุณ ซึ่งได้จากเงินถวายในวันสะบา-โตที่สิบสาม ของปี 2015

คลิฟฟอร์ด ตอนนี้อายุ 61 ปี แสดงออกถึงความชื่นชมยินดี เกี่ยวกับการประชุมเผยแผ่ และจดหมายฉบับแรกซึ่งเชิญชวนให้เรียนบทเรียนทางไปรษณีย์ คลิฟฟอร์ดกล่าวว่า พระเจ้าทรงส่งจดหมายดังกล่าว เพราะเป็นการตอบคำถามในใจผมว่า “ผมควรไปนมัสการที่โบสถ์แห่งไหน และคำตอบดังกล่าวได้มาถึงผม”

พระเจ้าทรงประสงคืให้คนอื่น ๆ ทำการศึกษาพระคัมภีร์ด้วย และองค์ทรงบันดาลให้สองสามีภรรยาได้ศึกษาพระคัมภีร์ และได้พบความจริง และเขาทั้งสองได้แบ่งบันให้ลูกชายสองคนซึ่งเป็นผู้ใหญ่แล้ว และคนอื่น ๆ ตลอดจนเพื่อนบ้านอีกหลายคน

“ข้าพเจ้าคิดว่าการศึกษาพระคัมภีร์เป็นสิ่งที่น่าจะทำให้มีความสำคัญอันดับต้น ๆ คุณสามารถเรียนรู้ได้มาก “ผมคิดว่าจริง ๆ แล้ว การศึกษาบทเรียนพระคัมภีร์เหล่านี้เอง ที่ทำให้ผม และภรรยาได้ค้นพบคำตอบที่แสวงหาหลายสิบปี...สำหรับผมเห็นว่าการสอนพระคัมภีร์ควรได้รับความสำคัญในอันดับแรก เพราะทำให้บังเกิดผลจริง ๆ ขอขอบคุณพี่น้องโรงเรียนวันสะบาโตทุกท่านที่ให้การสนับสนุนพันธกิจของพระเจ้าด้วยเงินถวายของท่าน

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 23 มิถุนายน 2018

ปีศาจพูดกับผม

เล่าโดย เปียร์ ออทิซ วัย 21...รัฐแอริโซนา สหรัฐอเมริกา

เปียร์เป็นหัวหน้าหอพักชายใน โรงเรียนเฮลบลูคเซเว่นธ์เดย์แอดเวนตีสนินเดียน เขากำลังเตรียมจะเข้านอน ซึ่งอยู่ในตอนเริ่มต้นของปีการศึกษา พลันมีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ผู้ช่วยของเขาเรียกเขาโดยพูดขึ้นว่า ดาวิด เด็กหนุ่มเพศชายคนหนึ่ง ในจำนวน 28 คนในหอพัก ต้องการออกไปเดินเที่ยวในตอนดึก

หัวหน้าหอพักรีบแต่งตัวและออกไปทันที เขาทราบมาเล็กน้อยเกี่ยวกับ “ดาวิด” ว่าเป็นเด็กอายุ 17 ปี เรียนอยู่เกรด 11 อดีตเคยเป็นสมาชิกของแก๊งตามท้องถนน คุณแม่ของเขาส่งเขามาเข้าเรียนในโรงเรียนที่มีหอพักที่รัฐ อริโซนา ในสหรัฐอเมริกาเพราะเธอคิดว่าถ้าลูกชายยังอยู่ที่เมืองโพอีนิคซ์ คงจะเสียคนแน่

เมื่อเปียร์ไปถึง ดาวิดกำลังจะออกเดิน เปียร์ก้าวไปเดินเคียงคู่กัน เดินกันไปหลายนาทีท่ามกลางท้องฟ้า สว่างสีนวลในยามราตรี เพราะแสงจันทร์นวลส่อง

เมื่อถึงร่องน้ำแห่งหนึ่ง ทั้งสองนั่งลง และเริ่มพูดคุยกัน เกี่ยวกับดวงดาวมากมายบนท้องฟ้า และดาวบางดวงที่อยู่ในระบบสุริยจักรวาล

พลันดาวิดได้เอ่ยขึ้นอย่างทันทีว่า “บางทีปีศาจพูดคุยกับผม”

เปียร์เอ่ยถามดาวิดว่า “เธอหมายถึงอย่างไร” ดาวิดยังคงตอบเกือบเหมือนเดิมว่า “ผี หรือปีศาจพูดกับผม และผมได้ยินกับหู บางทีปีศาจสั่งให้ผมทำร้ายใครบางคน หรือให้ทำในสิ่งที่ปกติผมไม่อยากจะทำ”

เปียร์ ซึ่งเป็นครู ผู้ทำหน้าที่หัวหน้าหอพักด้วย ถามต่อว่า “ช่วงนี้ปีศาจมาพูดคุยกับเธอบ่อยไหม”

“ไม่ค่อยบ่อยครับ แต่มาแต่ละครั้งสั่งให้ทำในสิ่งชั่วร้ายมากกว่าเดิม” ดาวิดตอบ

หัวหน้าหอพักกล่าวชวนว่า “เป็นการดี ที่เราจะร่วมกันอธิษฐานในตอนนี่เลย...เมื่อเปียร์มองเห็นดาวิดก้มศีรษะลง เปียร์เริ่มอธิษฐาน ทูลขอพระเจ้าให้เป็นส่วนหนึ่งในการสนทนาในคืนนี้...” เมื่อลิ้มตาขึ้น เปียร์กล่าวแสดงความเห็นว่า “ครูพอจะทราบสาเหตุผีร้าย หรือปีศาจจึงมีพฤติกรรมเลวร้ายขึ้นกว่าเดิม”

ดาวิดมองครูอย่างอยากรู้เหตุผล เปียร์ตอบว่า “เพราะว่าเธอรู้จักปีศาจก่อนจะเดินทางมาที่นี่...และตอนนี้เธอมาอยู่ในโรงเรียน ซึ่งเป็นสถาบันของพระเจ้า ปีศาจจึงพยายามที่เข้าควบคุมเธอไว้อย่างเบ็ดเสร็จไม่ให้หนีไปไหน เพราะปีศาจไม่ชอบคริสเตียน และไม่ชอบพระเจ้า”

ดาวิดนั่งเงียบไปหลายอึดใจ แล้วพูดขึ้นว่า “ครูครับ ผมไม่เข้าใจเรื่องพระเจ้า และเรื่องการเข้าโบสถ์..โดยเฉพาะโรงเรียนออกกฎให้นักเรียนทั้งหลายต้องเข้านมัสการเช้าเย็น ต้องเข้าโบสถ์ และต้องฟังผู้พูดที่กำลังพูด และทำสิ่งต่างๆ แล้วก็มีข้อห้าม”

เปียร์กล่าวเปรียบเทียบว่า “นั่นมันก็เหมือนกฎของแก๊งมิไซหรือ”

ดาวิดกล่าวยอมรับว่า “นั่นเป็นสิ่งที่น่าเกรงขาม มันเหมือนครอบครัว อีกอย่างเราไม่เคยได้เห็นหัวหน้าแก๊ง แต่เขาจะสั่งเราผ่าน “ซองคำสั่ง โดยเขียนคำสั่งไว้บนแผ่นกระดาษ และสอดเข้ามาให้เราใต้ประตู เมื่อเราอ่านเข้าใจแล้ว ก็ออกไปปฏิบัติตาม เพราะเราเป็นครอบครัวเดียวกัน”

“ครูเข้าใจ....ที่เธอไม่เห็นหน้าหัวหน้า แต่เธอรับเอาคำสั่ง และออกไปทำตามคำสั่ง รางวัลที่เธอได้รับคือการเป็นสมาชิกคนหนึ่งในแก๊ง หรือในครอบครัว”

เปียร์ยิ้ม และกล่าวว่า “ดาวิดโบสถ์ก็คือครอบครัวประเภทหนึ่ง...โบสถ์เป็นครอบครัวเพราะว่า แทนที่จะออกไปแพร่ความรุนแรง หรือสิ่งชั่วร้าย แต่ออกไปเพื่อประกอบภารดี”

ดาวิดพูดล่ำลือออกมาว่า “พระเจ้าคงไม่ประทานการอภัยบาปให้กับผม ใช่ไหม”

“ดาวิดเธอคงไม่ทราบว่่าน้ำพระทัยของพระองค์ยิ่งใหญ่แค่ไหน เพราะเธอยังไม่เคยได้รับการสัมผัสกับความรักของพระองค์” เปียร์กล่าวออกมาชัดเจน

“ผมเคยทำบาปมหันต์มาแล้ว โดยได้ฆ่าคนมาก่อน ผมไม่คิดว่าในพวกครุไม่มีใครเคยทำสิ่งเลวร้ายเช่นนี้” ดาวิดกล่าวออกมาด้วยน้ำเสียงท้อแท้ ... “ผมจึงคิดว่าพระเจ้าไม่ทรงต้องการดวงใจของผม”

เปียร์กล่าวว่า “ในพระคัมภีร์เต็มไปด้วยบันทึกเรื่องราวของฆาตกร ผู้ได้รับการยกโทษให้อภัยจากพระเจ้า ถ้าเรานำเอาเรื่องของการออกจากพระคัมภีร์ พระคัมภีร์จะขนาดเล็กลง” เปียร์กล่าวสรุป “จึงกล่าวได้ว่าพระเจ้าทรงรักคนฆ่าคนที่กลับใจใหม่ด้วยเช่นกัน”

ดาวิดกล่าวสารภาพต่อว่า “ผมมีสิ่งอื่นที่จะบอกกับครูดด้วย บางครั้งผีร้ายทำมากกว่าการพูดคุยกับผม ผีร้ายจะเข้าสิงสู่ในตัวผม ทำให้ร่างกายของกระดูก และมีน้ำลายฟูมปาก และผมไม่สามารถควบคุมตัวเองได้”

เปียร์รู้สึกเห็นอกเห็นใจในชีวิตของดาวิด เขากล่าวออกมาว่า “นี่คือเหตุผลที่เรามาอยู่ที่นี้ ที่ฮอลบรูค” เขาพูดเบาๆ “นี่เป็นพื้นที่ของพระเจ้า และซาตานไม่อาจมีอิทธิพลตรงนี้ ถ้าเธอรู้สึกว่ามีสิ่งเลวร้ายบังเกิดขึ้น เราสามารถอธิษฐานเพื่อเธอ และต่อสู้อารมณ์สงครามร่วมกับเธอได้นะ”

เวลานั้น เป็นเวลา 1.00 น. (ตีหนึ่ง) ของวันใหม่ อากาศหนาวเหน็บขึ้น เปียร์อธิษฐานร่วมกับดาวิดอีกครั้งหนึ่ง แล้วทั้งสองเดินเคียงกันกลับหอพัก

เปียร์ไม่ทราบแน่ชัดว่า ดาวิดได้ต้อนรับพระเยซูเข้าสู่ชีวิตของเขาหรือไม่ แต่ครั้งสุดท้ายที่เขาได้ยินคือ ดาวิดได้ลาออกจากโรงเรียนกลับไปอยู่ที่เมือง “โพอีนิคซ์” บ้านเกิดของเขา และได้ไปเข้าร่วมกับแก๊งข้างถนนอีกครั้งหนึ่ง แต่เปียร์ก็ยังรู้สึกยินดีที่เขาได้มีโอกาสได้นั่ง และเดินเคียงคู่กับดาวิดท่ามกลางแสงจันทร์ที่บริเวณพื้นที่ของโรงเรียนโฮลบรูค

เปียร์กล่าวเป็นพยานในช่วงโมงนมัสการครั้งหนึ่งว่า “ผมมีโอกาสผ่านหน้าต่างบานเล็กๆ ที่จะเอื้อมถึงเด็กๆ เหล่านี้” นับถึงเวลานี้ เปียร์ วัย 24 ปี ได้รับใช้ในหน้าที่หัวหน้าหอพักชายมาแล้ว 2 ปี เขากล่าวเสริมว่า “นักเรียนชายจำนวน 65 คน ได้เข้ามา และกลับออกไป บางคนอาจไม่อยู่ที่นี้ในวันพรุ่งนี้ แต่เราต้องไว้วางใจในพระเจ้าว่าจะทรงอวยพรให้ “เมล็ดพืช” ที่เราหว่านลงไป คำอธิษฐานของผมคือ ไม่ว่านักเรียนของเราจะไปแห่งหนตำบลใด พระเจ้าจะทรงสำแดงบางสิ่งน่าทึ่งในชีวิตของพวกเขา”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสาม จะนำไปช่วยโรงเรียนโฮลบรูคเซเว่นธ์เดย์แอดเวนตีสอินเดียน ในการก่อสร้างโรงอาหารใหม่ และโรงยิมใหม่ แทนที่โรงอาหาร และโรงยิมที่เก่าแก่มีอายุใช้งานมานานถึง 72 ปี ขอขอบคุณพี่น้องในพระเยซูทุกท่านที่ให้การสนับสนุนในพันธกิจของพระเจ้าในโรงเรียนสำหรับชาวอินเดียแดง ในพื้นที่ของสหรัฐอเมริกา...ขอพระเจ้าทรงอวยพรพระพรแด่ทุกท่าน ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

ข้อมูลด้าน

- รัฐแอริโซนาเคยเป็นถิ่นฐานของชนเผ่าพื้นเมือง เผ่ามาวาโจ ซึ่งเป็นชนเผ่าพื้นเมืองอเมริกันที่ทางรัฐบาลจัดสรรที่ดิน และสร้างอาณานิคมให้อยู่อาศัย และให้ที่ทำกิน มีเนื้อที่ถึง 71,030 ตารางกิโลเมตร ครอบคลุมรัฐแอริโซนา รัฐยูทาห์ และรัฐเม็กซิโก ชนเผ่ามาวาโจ เป็นชนเผ่าที่มีประชากรจำนวนมากกว่าประชากรของรัฐที่มีขนาดเล็กที่สุด 10 รัฐในสหรัฐอเมริกา เมืองหลวงของชนเผ่ามาวาโจ นี้คือเมือง “วินโดว์ ร็อค” อยู่ในรัฐแอริโซนา
- วิทยาลัยแห่งแรกที่ก่อตั้งขึ้นสำหรับชนเผ่ามาวาโจชนเผ่าพื้นเมืองอเมริกัน โดยมูลนิธิชนเผ่ามาวาโจ ได้ก่อตั้งขึ้นใน ค.ศ. 1968 มีชื่อว่า “วิทยาลัยชุมชนมาวาโจ” ซึ่งปัจจุบันได้เปลี่ยนชื่อเป็น “วิทยาลัยไดเน”

รายการวันสะบาโตที่สิบสาม

วันที่ 30 มิถุนายน 2018

เพลงโดยผู้มานมัสการ

“สารนามฤทธิ์พระเยซูคริสต์”

เลขที่ 32

กล่าวต้อนรับ

ประธาน ร.ร.วันสะบาโต

อธิษฐาน

รายการ

“หนูเจ็บปวดหน้าอก เมื่ออาจารย์ออกชื่อพระเยซู”

เงินถวาย

เพลงปิด

“จงสรรเสริญรักของพระคริสต์”

เลขที่ 6

ผู้อธิษฐานปิด

“หนูเจ็บปวดหน้าอก เมื่ออาจารย์ออกชื่อ พระเยซู”

เด็กหญิงคนหนึ่งถูกเรียกให้มายังห้องศาสนาจารย์ประจำโรงเรียน เพื่อสอบถามดูว่า เหตุใดเธอแอบหนีไม่เข้าชั้นเรียน เด็กหญิงคนนั้นตอบว่า “ในชั่วโมงเรียน ชั่วโมงนั้นหนูไม่รู้สีกตัว เหมือนมีเสียงหนึ่งกระซิบที่ข้างหูของหนูบอกว่า เดินไปเรื่อยๆ เดินไป...พอหนูเป็นตัวของตัวเองหนูเดินไปถึงแปลงผักของโรงเรียน และก็สายเกินไปที่จะเข้าห้องเรียน...” หลังจากพูดคุยกับเด็กหญิงที่หนีชั้นเรียน ศาสนาจารย์และครูประจำชั้นของเด็กหญิงคนนั้น ต่างมีความเห็นเหมือนกันว่า นี่เป็นการต่อสู้ขัดแย้งกันระหว่าง พระคริสต์และซาตาน...

ไม่กี่วันต่อมา ศาสนาจารย์ “ฟิล เวคเซียเรลลิ” ศาสนาจารย์ประจำโรงเรียน ได้เรียนเทศนา นักเรียนเกรดแปดที่มีปัญหาให้มาพบในห้องของศาสนาจารย์ โดยมี มิสสิกเซลเล ออทิส ครูฝ่ายกิจกรรมนักเรียนนั่งอยู่ด้วย

เมื่อเริ่มพูดคุยกับเดชมหา อาจารย์ฟิลได้เอ่ยนามของ พระเยซู ทันใดนั้นร่างกายของเดชมหาที่นั่งบนเก้าอี้ได้ซักกระตุก และเธอได้ร้องออกมา “ปิดปาก” (Shut up!) จากนั้น เดชมหา รู้สึกผ่อนคลาย และเดชมหาได้กระซิบกับศาสนาจารย์ฟิลว่า “หนูเจ็บปวดหน้าอกเมื่ออาจารย์ออกชื่อพระเยซู

อาจารย์ฟิล เปิดพระคัมภีร์ของเขา และเริ่มต้นอ่านพระสัญญาเกี่ยวกับอำนาจของพระเยซูซึ่งเอาชนะผีร้าย และทุกครั้งที่อาจารย์อ่านชื่อพระเยซู เดชมหาปฏิบัติกริยาตอบสนองทันทีอย่างรุนแรง เธอจะตัวสั่นเข้มและร้องเสียงแหลมออกมาว่า “ปิดปาก”

จากนั้นเดชมหา ได้พูดขัดศาสนาจารย์ขึ้นว่า “หนูมีเสียงภายใน และเขาได้บอกหนูว่า อาจารย์กำลังพูดเท็จ และหนังสือที่อาจารย์อ่านเป็นหนังสือแห่งความเท็จ”

อาจารย์ได้พูดอธิบายอย่างสงบว่า “พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า” ...และ “หนูจะเป็นอิสระจาก...เสียงที่คอยสั่งหนูให้ทำนั่นทำนี่ เสียงนั้นจะหายไป ถ้าหนูยอมรับพระเยซูเป็นพระเจ้า”

มันเหมือน “กับการชกมวย” เมื่ออาจารย์เอ่ยนามพระเยซู เด็กหญิงร้องเสียงแหลมด้วยความเจ็บปวด ศาสนาจารย์พูด มิสสิกเซลเล อธิษฐานอย่างเจียบๆ อ้างพระสัญญาในพระคัมภีร์ และขอบคุณพระเยซูสำหรับชัยชนะที่ใกล้เข้ามา ขณะที่ศาสนาจารย์ฟิลไม่มีความเกรงกลัวอำนาจของพญามาร ได้เปิดพระคัมภีร์อ่านพระสัญญาของพระเจ้าข้อต่อไป เวลาดังกล่าว เดชมหามีอาการปวดรุนแรงขึ้นเป็นสองเท่า เธอร้องเสียงดัง และล้มพับลงนอนบนพื้น

อาจารย์ฟิลได้เอ่ยกับ “เดชบา” ว่า เหตุใดหนูจึงคิดว่า จะไม่อะไรเกิดขึ้นกับอาจารย์...ก็เพราะว่าพระเยซูทรง ฤทธานุภาพมากกว่า...พระเยซูจะช่วยหนูได้แน่นอน ถ้าหนูมอบถวายชีวิตของหนูแต่พระองค์”

เดชบา กลิ้งตัวไปตามพื้นห้องร้องเสียงแหลม “หนูเจ็บปวด ..หนูเจ็บปวด ”

จากนั้นเดชบา ลุกขึ้น และวิ่งถลาออกไปยังทางเดินระหว่างห้องเรียน ผ่านที่ทำงานของฝ่ายบริหาร และ การเงิน มิสกิสเซลเล ตั้งสติได้ ลุกขึ้นวิ่งตามเดชบาไปติด ๆ คิดสงสัยว่าเธอจะวิ่งออกนอกบริเวณโรงเรียน ไปหรือเปล่า เดชบาหยุดวิ่งหันหน้ามาดูมิสกิสเซลเล ใบหน้าของเดชบาแสดงอาการที่บรรยายไม่ถูก มิส กิสเซลเลทราบว่ นั่นไม่ใช่ใบหน้าปกติของเดชบาที่กำลังจ้องดูเธอ เพราะใบหน้าของเดชบามีสีขาวซีดเหมือนขาด เลือด เหมือนกำลังมองเห็นสิ่งที่น่าสะพรึงกลัวสุด ๆ และเด็กสาวพยายามจะกลืนความกลัวผ่านลำคอลงไป

ภายนอกอาคารเรียน มิสกิสเซลเล นั่งลงกับเดชบาบนบันไดซีเมนต์ทางขึ้น ไม่ช้าอาจารย์ฟิลได้ตามมา สมทบ ทั้งสามคนนั่งเรียงกัน หันหน้าออกไปยังสนามฟุตบอล

ทันใดนั้น เดชบาวิ่งไปที่สนามหญ้าและล้มตัวลงนอน ปากร้องเสียงแหลม ที่สุดเธอร้องว่า “หนูยอมรับ.. หนูยอมรับ ”

“หนูยอมรับพระเยซูเข้ามายังชีวิตของหนูแล้วใช่ไหม” อาจารย์ฟิลเอ่ยถาม

“ใช่ค่ะ หนูยอมรับพระเยซูเข้ามาในชีวิตของหนู” เธอพูดออกมาด้วยน้ำเสียงเต็มไปด้วยความเจ็บปวด

ในทันใดนั้น ทุกสิ่งได้ผ่านพ้นไป วิญญาณชั่วที่สิงสถิตอยู่กับเดชบาได้ออกจากร่างของเธอไป เดชบานอนนิ่ง ไม่ไหวติง...สักอึดใจเดชบาลืมตา แล้วใช้แขนทั้งสองข้างยันกายลุกขึ้นนั่ง

“หนูรู้สึกเหนื่อยเพลียหรือเปล่า” อาจารย์ฟิลเอ่ยถาม

“ค่ะ...”เดชบาตอบแผ่วเบา

มิสกิสเซลเล รู้สึกตื่นตันในอำนาจของพระเจ้าเหนืออำนาจของพญามาร เธอร้องให้ออกมาด้วยอารมณ์ตื่น ตันใจ

“นี่เป็นสิ่งสวยงามที่ได้เห็นชัยชนะเหนืออำนาจผีร้าย” เธอได้กล่าวสรุปออกมา

หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง เดชบาไปที่หอพักหญิงพร้อมกับการช่วยเหลือของมิสเกชเซลเล ได้จัดห้องของเธอ เพื่อให้พระเยซูทรงประทับอยู่ด้วย ทั้งสองได้ช่วยกันคัดลอกพระสัญญาของพระเยซูสองข้อ แล้วแขวนไว้ที่ฝาผนัง ห้อง

นั่นไม่ใช่เหตุการณ์เดียวที่มิสกิสเซลเล วัย 27 ปี ที่เรียนสำเร็จจากมหาวิทยาลัยแอดเวนตีสเซาเทิร์น ซึ่งเป็น ครูฝ่ายกิจกรรมของโรงเรียนโฮลบริดจ์ ได้เห็นและ มีประสบการณ์ด้วยตัวเองในอำนาจของพญามาร และฤทธิ์อำนาจ ของพระเจ้า มีอยู่ครั้งหนึ่งเด็กหญิงคนหนึ่งถูกเรียกมายังห้องทำงานของมิสกิสเซลเล เด็กหญิงเริ่มขยับลิ้นของเธอ เล่นไปมา และจ้องไปที่มุมห้อง เด็กหญิงบอกว่าเธอมองเห็นคุณพ่อบุญธรรมของเธอที่ตายไปเมื่อ ปีที่แล้วนั่งอยู่ที่มุมห้อง มิสกิสเซลเลรู้สึกเย็นวาบ เสร็จแล้วเธอเริ่มอธิษฐานออกมาเป็นคำพูด กล่าวกับวิญญาณร้าย ว่า “ฉันรู้จักเจ้า ในนามของพระเยซูจงออกจากห้องนี้ และวิญญาณร้ายนั้นออกไป”...อาการของเด็กนักเรียนหญิงคน นั้นหายเป็นปกติ

บางครั้งในช่วงโมงนมัสการเช้า และเย็นของนักเรียนในหอพัก เด็กนักเรียนจะกล่าวเป็นพยานถึงอำนาจเหนือ ธรรมชาติ ในสิ่งที่พวกเขาได้เห็น และได้ยินสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นในหอพัก เมื่อมิสกิสเซลเลเริ่มมาทำงาน ครั้งแรกในโรงเรียน และได้เป็นผู้ช่วยหัวหน้าหอพักด้วยอย่างหนึ่ง คือนางเธอรู้สึกว่ามีควมมีตปกคลุมอยู่ใน ห้องพักของเธอ และเธอได้ยินเสียงพูดกับจิตใจเธอว่า “เธอต้องอธิษฐานเดี๋ยวนี้”

เธอได้คุกเข่าลง และอธิษฐานต่อพระเจ้า “โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ไม่ทราบว่ามีอะไรกำลังเกิดขึ้นในหอพักนี้ ในขณะที่ ข้าพระองค์ทูลขอพระองค์ทรงปกป้อง เด็กผู้หญิงในหอพักทุกคน รวมทั้งข้าพระองค์ด้วย...ในนามพระเยซูเจ้า...อาเมน”

ในตอนรุ่งเช้าหัวหน้าหอพักหญิง ซึ่งพักอยู่ชั้นบนเหนือมิสกีซเซลเลชั่นไปอีกชั้น บอกกับมิสกีซเซลเลชั่นว่า ในคืนที่ผ่านมา ในความมืดเธอรู้สึกว่ามีมือข้างหนึ่งที่มองไม่เห็น มือนั้นแข็งแรงมากเอื้อมมากดเธอลงติดกับเตียง เธอไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ และรู้สึกตกใจกลัวมาก ทันใดนั้นมีแสงส่องสว่างวาบเข้ามาในห้อง และมือนั้นได้หายไป แสงสว่างที่ส่องสว่างเข้ามาในห้องของหัวหน้าหอพัก น่าจะเป็นทูตสวรรค์ของพระเจ้าถูกส่งมาปกป้อง เมื่อมิสกีซเซลเลชั่นคุกเข่าลงอธิษฐานทูลขอ

การเผชิญหน้าเช่นนั้นเตือนใจมิสกีซเซลเลชั่นว่า การต่อสู้ขัดแย้งระหว่างพระคริสต์ และซาตานเป็นเรื่องจริง และที่พระเยซูทรงสัญญาไว้ว่า พระองค์จะทรงเสด็จกลับมาในอีกไม่ช้า ไม่นานก็เป็นความจริงด้วยเช่นกัน

มิสกีซเซลเลชั่นกล่าวเป็นพยานในวันหนึ่งอย่างน่าคิด แต่เป็นความจริงว่า “ฉันไม่ตระหนักในเรื่องนี้ จนกระทั่งฉันได้ย้ายมาทำงานที่นี่ว่า ทุกครั้งที่ฉันเฉื่อยชา หรือไม่ผลักตันอาณาจักรของพระเจ้าให้รุดหน้าไป พญามารจะรุดหน้าไปก้าวหนึ่งเสมอ” เธอกล่าวต่อไปว่า ฉันเห็นสิ่งนี้ในเด็ก ๆ ของเรา ถ้าฉันไม่จัดหาแสงสว่างให้กับชีวิตของพวกเขา ความมืดจะค่อยปกคลุมเข้ามาในชีวิตของพวกเขา และจะฉันต้องเริ่มต้นใหม่อีกครั้งหนึ่ง”

มิสกีซเซลเลชั่นกล่าวว่า ฉันรักงานของมิชชันนารี และฉันจะไม่ยอมแลกกับงานอื่นใดเด็ดขาด

“เป็นการไม่เพียงพอที่จะยืนขึ้นพูดข้างหน้ากลุ่มผู้เชื่อในห้องประชุม หรือที่โบสถ์เป็นครั้งคราว” เธอกล่าว “เราถูกเรียกมาให้เดิน และร้องให้กับผู้คน... งานการเผยแผ่พระกิตติคุณอาจทำให้คุณเมื่อยล้า แต่ฉันไม่เคยรู้สึกว่าจะมีงานใดทำให้ฉันมีชีวิตชีวามากกว่างานการรับใช้ ซึ่งเป็นสิ่งวิเศษยิ่งที่ได้ร่วมทำงานกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระคริสต์...เพื่อผู้คนที่ต้องการพระองค์”

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX